Adrian Păunescu

Cele mai frumoase poezii

20 Iulie 1943 - 5 Noiembrie 2010

Adrian Păunescu - A Mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
Şi-ţi este bine şi îmi este bine,
Aş vrea să-ţi spun, iubito, ca în tine e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare
Cu întrebare şi cu disperare,
Cu gelozie şi cu larma mare,
C-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apă toată
Care ne ţine barca înclinata
Că vei rămâne - dincolo de număr
Şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
A mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

Adrian Păunescu - A Ţine, A Mine
Mai miros a ţine, mai mirosi a mine, o să vină vremea să ne şteargă ea, încercare aspră, misiune grea,
Nouă, niciodată, nu ne va fi bine.

Te-am iubit cu moartea în împreunare te umpleai de mine, iarăşi te vâna, azi rămâi cu moartea, tristă, blânda mea, eu rămân cu pielea scânteind de sare.

Mai miros a ţine, ochii mei sunt plini de-ale tale lacrimi până în călcâie, dragoste finală, moartea mea dintâie, floare-n gelozia sectelor de spini.

Mai vorbesc cu tine trist şi dureros prin al cărnii noastre-mpreunat miros.

Adrian Păunescu - A către E
Vai, de la A până la E
Atâta depărtare e
Şi de la E până la A
Tot alfabetul va -ngheta.

Şi nu va exista nici cale
Să lege blândele vocale
Vocalele împărăteşti
Care am fost şi care eşti.

Şi de la A până la A
E toată nebunia mea
Şi de la E până la E
Cum trece timpul repede.

Şi A spre E ridica glas
Iubito singura-ai rămas
Şi E spre A ca-ntr-un deochi
Ridică negrii, blânzii ochi.

Mai stai îi spune A lui E
NU ai de ce, nu ai de ce
Mai stai îi spune E lui A
Mă duc, că se va -ntuneca.

Şi jos într-un absurd spital,
Consoanele au astăzi bal,
Iubita mea cu E major,
Acum, nici nu te mai implor.

Iubitul meu, cu a de mână!
Nimic din noi n-o să rămână
Şi ne vom stinge-ncet, încet
În insectar şi-n alfabet.

Adio, E, frumoasa mea
Îi plânge depărtarea A
Şi de la A până la E
Un pod ceţos de ţurţuri e.

Şi de la E până la A

Consoanele se vor usca
Şi vai, când strigi pe E cu A
Polen sonor, înseamnă EA.

Şi E În locul ei se zbate,
Ea cea mai tristă dintre toate,
Şi A nu ştie că nici nu-i
Ea care-a fost motivul lui.

Adio E, iubirea mea
Semnează trist vocala A.

Adrian Păunescu - A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm, O poartă În cer se-nvârteşte, neunsa, Cad, iată, imperii de tulbure frunza Şi totuşi se aude şi ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglindă-n oglinzi, Halouri ciudate pe lucruri dansează, Insecte damnate fac cuiburi În raza,

Speranţa renaşte În cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant şi refren,
Vin pluguri pământul spre cer să-l răstoarne Şi ultimul fulger, semnat ambigen, E parc` - un altoi pentru sânge şi carne.

Şi tipă a pierdere tren după tren
Şi mieii duc iarba uscată pe coarne.

Adrian Păunescu - Abia Acum
Abia acum

Rănit la piept de crivăţul câinesc, Ce-mi bandajează rănile cu luna,

Abia acum încep să te iubesc
Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Şi rănile mereu mă vor durea,
Slăvind întâmpinarea ta târzie
Şi-abia acum îţi spun 'iubita mea', Când nici nu-ţi ştiu adresa spre a-ţi scrie.

Deodată, apa lumii te-a-nghitit,
Deodată am rămas rănit de crivat,
Gesticulând spre minus infinit
Şi construind delicte împotrivă-ţi

Atunci când totul se-ntâmplă firesc Ne-mpotriveam ca soarele şi luna,
Şi-abia acum încep să te iubesc
Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Deodată ce spun eu şi ce spui tu
Sunt două îngheţate limbi străine
Şi la hotarul dintre da şi nu

Un martor mut mi-ar tot vorbi de tïne.

Adrian Păunescu - Aceeaşi floare
Iubito, pe prispă ţi-am pus
O floare din lumea de sus,
O floare din insula Marte,
O floare a cailor moarte.

Ea are petalele lungi,
Suflând ai să poţi să le smulgi,
Iubito, eu flori nu prea ştiu,
Sunt un grădinar damblagiu.

Nu ştiu - trandafir, liliac
Pe toate că tine le fac,
Pe toate le-aduc la un fel
Lalea, trandafir, ghiocel.

O floare a vieţii vecine
Şi care miroase a ţine.
Iubito, pe prispă tu ai
O floare din insula Rai.

Adrian Păunescu - Actorul
O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

Actorul a ieşit în stradă,
Să-şi cumpere ceva salam,
Era în haine de paradă,
Ca Voievod peste un neam.

Printre maşini, printre tramvaie
Actorul se grăbea firesc
Urma să vina-un nor de ploaie

Perucile se dezlipesc.

Şi când s-a aşezat la coada
Cu paloş, mantie şi scut
Deodată oamenii din strada
Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială
Mulţimea toată murmură
Văzându-i hainele de gală
Să ne trăieşti Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toţii
Descoperiseră alt mod
De-a da cuvânt la noi emoţii
Şi se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată
Şi ei văzând cu ochii lor
Întreaga-i fata demachiata
I-au aruncat un fel de plata:

Lăsaţi-l dracu', e-un actor.

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

Adrian Păunescu - Adio, Vara
Adio, vara, pleaca-n ascunzişuri,
Noi suntem gata de-a cădea –ntr-o carte şi de-a mai lăcrima către pietrişuri, De dor de tine şi de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul, Nimic nu mai rămâne cum fusese,
Ce cosmic iese dintre ramuri golul Penultimelor tragice

regrese.

Şi va veni şi ultima rafala,
Dar nu-o vom apuca-o, nu e şansa,
Când În ninsoarea imaterială
Bolnavii lumii vor cădea În transă.

Ci noi atâta am putea decide,
Incostienti şi trişti ca prima oară, Prin fumurile toamnelor putride,
O carte pentru voi: adio, vara!

Adrian Păunescu - Adolescenta

Vând dumbrăvi şi optsprezece ani
Stradă cu salcimi şi cu castani
Primăvară-n baltă renăscută,
Zile ce amintirea le sărută.
R. Pe nisipul plajelor de aur
Soarele ne-a întins cununi de laur Fata mea de Dunăre şi şoapte
Fata mea cu păr de miazănoapte.

Fată, mijloc de viorică
Unde-i casa noastră de latină
Mâzgălita printre ablative
Cu distihuri şchioape şi naive.
Se arcuiau prin sălcii catedrale
Luntrea noastră se pierdea agale
Într-o ţară de tăcere şi stuh
Gândul dispăru şi din văzduh.
Sărutarea noastră caldă şi învoalta Avea gustul merelor de baltă
Dulce, sângerată şi amăruie
Ani au fost ce din străfunduri suie.
Nu, acestea nu se pot uita uşor
Niciodată nu se sting, nu mai mor

Hei, dumbrăvi de vise şi castani
Vânt, nisip şi optsprezece ani.

Adrian Păunescu - Alb şi negru
Încă o noapte albă în contul vieţii gri Încă un bulgar negru la muntele de smoală Încă un om mai crede şi altul îl înşală Şi „a minţi” se-aude la fel cu „a iubi”.

Nu mai putem distinge minciună de greşeală?
Ni-i dat să spargem, noaptea, tot ce zidim pe zi Cu-aceste falimente de praf ce vom zidi?
Iubito, cum să ducem angoasa mondială?

Ce drept are minciuna să vină între noi?
Dăm pensie la diavoli să ne păzească iadul.
Noi re-nviem şi raiul şi muntele şi bradul!
Te-acuz şi-ţi cad în fata tîrîndu-ma-n noroi.

Noi suntem programaţii, trimişii, posedaţii Unui blestem mai mare, mai rău şi mai adânc.
M-a umilit minciuna, pe-a cărei nota plâng.
Strigoii-nstrainarii din casa noastră ia-ti-i.

Încă o noapte albă, poţi merge să te culci Te voi iubi de taină, de jale şi de veghe, Îţi voi fura din vorbe, cercei pentru ureche Încă o noapte albă, cu negre fructe dulci.

Eu plec nu prea departe, aici, lângă pădure Mă întâlnesc cu Shakespeare, un viitor coleg.
Şi într-o tragedie de-a lui am să te leg, Ca toţi actorii lumii destinul să ţi-l fure.

Prea dulceo! Noapte bună –sa visezi că minţi Şi trează în minciuna s-adormi cu foc sub talpa Să ai o noapte neagră, să am o noapte albă Tu cu o taină-n suflet, eu cu-n cuţit în dinţi.

Adrian Păunescu - Albastru-ndoliat În plină zi se face noapte

Şi ninge fără de motiv,
Albastrul lui Sabin Bălaşa
S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru
Al unei lumi cu pumnii strânşi,
Era nevoie de seninul,
Cu mari, cu nimfe şi cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt,
Când bate clopotul în cer,
Era accentul trist al mării,
Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea
Discipolului muribund,
Când moare-n temniţă profetul
Şi ceilalţi faptul îl ascund.

La nunta de culori a lumii,
Un loc de cinste şi-a făcut
Albastrul lui Sabin Bălaşa,
Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru
Şi e destul pământ în noi,
Simţim pământ în cărămidă,
În test, în oale şi-n noroi.
Aşa că resimţeam nevoia
Măcar a unui strop de cer,
Pe un pământ pe care cerul
E-un tragic oaspete stingher.

Şi, uite, se îndoilaza
Şi nu mai are crezământ
Puţinul cer al lui Bălaşa
Şi cade pictorul, înfrânt.

Ne-am săturat de-atâta noapte
Şi ni se face dor de zi,
Să-nsamîntam în noi albastrul,
Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav şi curcubeul,
Închis într-un spital sordid,
Nuanţele ajung în zdrenţe,
Comutatoarele se-nchid.

Şi-n toată negura murdară,
Ca-ntr-un reînviat pariu,
Ce ochi albaştri are cerul,
Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniţi aceiaşi îngeri
Între femeie şi bărbat,
În veac de promiscuitate
Şi de albastru-ndoliat.

Adrian Păunescu - Amăgire
Şi iar a venit primăvara
Şi iar ne minţim că-i frumos
Şi iar frunzele urcă scara
Şi-i verde pământul pe jos.

Şi iar calendaru-nfloreste
Şi câinii ne-aud pe la stâni
Dar vai, tot acum, pe muteşte
Mor grabnic atâţia bătrâni.

Dar bine-ai venit, amăgire
Mai stai, mai durează un pic
Aceasta minţită iubire
Oricum e mai mult ca nimic.

Vin nopţile scurte de vara
Şi păsări se-ntorc de la sud
Dar dacă e ultima oară
Iluzia verdelui crud?

Cu lanţuri legate de glezne
Oricât de lumină ar fi
Noi mergem de-a pururi prin bezna
Mereu nelegitimi copii.

Mereu în aceeaşi clipită
Urât şi frumos, mort şi viu,
Ne paşte o soartă cumplită
Nimic nu-nţeleg cei ce ştiu.

Şi iar a venit o părere
Şi iar va pleca înapoi
Prea mari impozit ne cere
Că ninge în suflet la noï.

Adrian Păunescu - Ana lui Manole
Voi zidiţi În jurul meu
Dar aici În zid sunt eu,
Dar aici În zid sunt eu, sunt eu
Hai, Manole, pune zid
Să nu pot să-l mai deschid,
Hai îmbracă-mă În zid, zid greu.

R: Turla-mi soarbe capu-n ea,
În altar sta fruntea mea,

Ochii În fereşti vor sta spre cer.
Voi lucraţi şi vă e greu
Însă de murit mor eu
Jertfa voastră sunt chiar eu, eu pier Pe oriunde sunt zidiri
Omul meu, să nu te miri,
Le-au întruchipat doi miri de rând Dara tu de-a pururi pleci,

Eu rămân aici pe veci
Prada cărămizii reci plângând.

Sângele mi-i încă viu,
Voi nu ştiţi că şi eu ştiu
C-am să mor dintr-un pariu stupid
Hai Manole fii mai demn,
Cum să-ţi faci aripi de lemn?
Mi se face-a moarte semn din zid

Să te-nchini când vei pleca
Să nu, să nu uiţi cumva
Ca-nauntru-i Ana ta, om crud.
Milă cum nu poţi să ai
Voi plecaţi către alt Rai,
Eu din zid de-abia va mai aud.

Adrian Păunescu - Analfabeţilor
V-am spus că sunt un om periculos
Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seama.
V-am spus s-aveţi pentru persoana mea Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât
De sunt călcat puţin pe libertate.
V-am spus că sunt oşteanul credincios Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi, Cenzori capricioşi ai vremii mele, C-o să vă coste scump măruntul moft, De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi.
Să nu mai tot pandiţi zeloşi din umbră, V-am spus că n-o să placă nimănui
Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat Şi ca situaţia e mai complexă,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Şi lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre şi mimând tumulturi Cu aroganţi şi trândavi doctoranzi, Cu papagali care ţin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun Că nu încape muntele în sera
Ca prea-i scurt drumul de la răi la iad Şi de la căprioară la pantera.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx, Să nu-i păstraţi în spirt învăţătura Şi voi într-una fără să-l citiţi
Îl pomeniţi până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nici o dezertare
Şi voi v-aţi decorat voi între voi Când luptă este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb Care ameninţa civilizaţii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placă daţi-i.

V-am spus, concetăţeni analfabeţi şi luaţi aminte şi să ţineţi minte.
Dar nu ştiam că v-aţi născut şi surzi Şi scoateţi armă când vedeţi cuvinte.

Adrian Păunescu - Anomalii
Sufletul meu, copil tembel, cunoaşte, Inima mea de bivol tânăr ştie
Ca pe al lumii pat absurd de broaşte Iubirea este o anomalie.

Să mai iubeşti când visul un negoţ e, Să mai iubeşti când prea puţini au sale, Când ne clocesc de-un veac prudente cloţe, Acestea toate nu sunt stări normale.

Eu cânt la o vioară care doare,
Eu cânt la un pian bolnav de ciumă, Cu voioşie şi cu disperare
Eu cânt un cântec care mă consumă.

Nu-i profitabil să iubeşti când este Mai profitabil să te faci ca sângeri, Dar pe robotul meu cade-o poveste, Robotul meu e-nduiosat de îngeri.

Normal rămâne numai restul lumii
Care să se abţină bine ştie,
Vioara caldă şi pianul ciumii
Nu sunt decât acea anomalie

La care pururi sufletul mai spera
Pentru ca ea s-ar mai putea numi iubire Jos, în prudenta lume mamifera,
Şi sus, pe unde gândul meu e mire.

Adrian Păunescu - Antiprimăvara
În noi e loc numai de iarna
Vom îngheţa sub ultim ger
Orbecăind pe copci de gheaţă
Ca un stingher spre alt stingher.

Şi vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Şi cuibul li-i stricat la streşini Şi lângă mine nu eşti tu.
R. Primăvara, care-ai fost,
Nu veni, n-ai nici un rost
Poţi să pleci, suntem reci,
Iarna ni-i pe veci.

Schimbări mai grave decât moartea
Au fost şi sunt şi vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Şi vin nebuni să facă schi,
Şi ninge până la prasele
Ninsoarea intră-n trupul tot
E-un dans de oameni de zăpadă
Ce-mbratisarea n-o mai pot.
Ce dacă vine primăvara
Atâta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toţi cocorii înapoi.
La noi e iarna pe vecie
Doi foşti nefericiţi amanţi
Ia-ţi înflorirea, primăvara
Şi toţi cocorii emigranţï.

Adrian Păunescu - Basarabia Pe Cruce Se urcă Basarabia pe cruce
Şi cuie pentru ea se pregătesc
Şi primăvara jertfe noi aduce
Şi plânge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire, Mereu în casa moare cineva
Şi n-are tara dreptul să respire
Şi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârşit pământul, Vin triburi, să ne ia pământ şi fraţi Şi-n faţa lor abia rostim cuvântul Şi, prin tăcere, suntem vinovaţi.

Ce cale poate ţara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Şi nu ştim învierea când va fi.

Adrian Păunescu - Bătrânul cerşetor La colţul străzii e un cerşetor
Cu mâna-ntinsa, catre-o altă lume
Decât aceea unde, fără nume,
El ispăşeşte râsul tuturor.

Adolescenţii se mai ţin de glume
Şi-i pun în palma semne de-ale lor, El e bătrân şi înţelegător,
Cu noi, cu toţii, dar, cu cei mici, anume.

Şi cine observă, într-o doară,
Ca el e-aici din vremuri de demult, Imperturbabil, în acest tumult,
El, cerşetorul, a uitat să moară.

Sub zdreanţa lui, minunea se-ntrupeaza, În el e Dumnezeu, ce stă de pază.

Adrian Păunescu - Biet nemuritor la zidul morţii
Numai viteza mă mai ţine viu
Şi sclav măreţ aceloraşi proporţii, Să mă opresc, n-am dreptul nici să ştiu Că sunt alergător la zidul morţii.

N-am timp la zidul morţii să m-aşez şi combustibil am, de nicăierea,

Probabil unii cred că şi trişez,
Dacă, de-o viaţă, îmi refuz căderea.

N-am mai dormit de când eram copil, cu-aceste roti, cu-aceasta să sunt una, iar dacă at încetini, umil,
M-aş prăbuşi din zid, pe totdeauna.

Distanţele pe care mi le-asum,
Paradoxal, sunt cele şi rămase,
Pe zidul lentei morţi, de-atâta drum, vehiculul mi s-a urcat în

oase.

A mă mai crede liber, nu încerc,
În toată cursa asta nebunească,
Fiinţei mele, alergând în cerc,
Îi este interzis să se oprească.

Şi, vai, în toată tragica belea,
Cobor şi urc mereu aceasi panta
Şi nemurirea e o boală grea,
Un fel de plictiseala aroganta.

Destui îşi pot închipui că eu
Ador aceasta-ntrecere vulgară,
Că-mi place tot acest absurd turneu Pe zidul morţii unui circ la ţară.

Dar eu alerg, ca să nu mor, cumva şi înţeleg cu vrere vinovată
Că nu mai am puterea de-a pleca
De-aici, din zidul morţii, niciodată.

Nu pot trăi, precum nu pot muri,
Nu mă opresc, precum m-alunga sorţii, Nu pierd nimic şi nu pot birui,
Ca biet nemuritor la zidul morţii.

Adrian Păunescu - Bieţi lampagii
Într-un veac cu noapte mare
Noi aprindem felinare
Ca să nu fiţi trişti

R: Bieţi lampagii, prin veacul greu Oriunde-am fi, lucram din greu
Dăm foc, dăm foc, felinarelor

Voi le stingeţi către ziua

Iar noi ne luăm adio
Sarmani artişti

Vine noaptea următoare
Noi aprindem felinare
Spre a fi frumos

Voi le stingeţi duşmăneşte
Vouă noaptea vă prieşte
Vai, ce folos

Cineva mereu ne ceartă
Că urmam această artă
Fără de tumult

Într-o noapte fără lună
Vă vom spune „Noapte bună”
Umiliţi prea mult

Dar ni se va face milă
Vom da foc chiar la feştila
Nu vom rezista

Căci flacăra alb-albastra
Este meseria noastră
Ea şi numai ea

Contra nopţii tutelare
Noi aprindem felinare
Până veţi simţi

Ca În beznele profunde

Azi lumina se acunde
În lampagii

Noi artiştii fără vine

Noi purtăm În mâini lumina
Să vă dăm 'napoi

Însă dacă va fi cazul
Se va termina şi gazul
Vom arde noi.

Adrian Păunescu - Blues cu iederă şi stejar Vai, printr-un vegetal abuz,
O iederă şi un stejar,
Încremeniţi, dansează blues
Şi rădăcinile tresar.

Şi luna sus, ca un cinel,
Cutremurându-se mereu
Şi iedera vorbind cu el „Să mai dansăm, iubitul, meu!”.

N-au nici un drept, n-au nici un drept, La dans, la tot ce îndrăznesc,
Dar el o trage către piept
Cu-n gest aproape omenesc.

Şi dacă ei, printr-un abuz
Şi-un gest al lumii de apoi,
Dansează blues, dansează blues,
De ce nu am dansa şi noi?

Adrian Păunescu - Bocet pentru Ion cel fără de mormânt

Ca ţara să nu-ţi moară
Tu liniştit te-ai frânt,
Şi tot colinzi prin ţară,
Ion fără de mormânt.

Aşa a fost destinul tău,
Să mori precum te-ai şi născut
Ca un erou necunoscut

Într-un mormânt necunoscut.

Ioane fără de mormânt,
Te plâng şi te îngân,
Ca tu ai fost şi eu mai sunt,
Ion, soldat roman.

Dar undee mormântul tău,
În care rău sau deal,
Te bat părerile de rău,
Soldat şi general.

În faţa morţii neclintit,
N-aveai ce o rugă,
Ai lăcrimat şi i-ai zâmbit
Ca şi la nunta ta.

Duşmanii tăi şi azi se tem
De-ngrozitoarea zi
Când vom ieşi de sub blestem
Şi tte vom regăsi.

Ioane, fără de mormânt,
Cuvânt fără coperţi,
Din locul tragic un` te-au frânt
Încearcă să ne ierţi.

Aşa, a fost, va fi mereu,
Te căutam cu dor
Ion eşti tu, Ion sunt eu,
Ion e un popor.

Adrian Păunescu - Bocetul Epuizant M-aş aşeza cu capu-n pumni şi-aş plânge pentru destinul meu ursuz de cuc,

Că nu pot la sfârşit nimic să duc, aş plânge lacrimi, ca să curgă sânge.

Să mi se scurgă sângele din vine
În bălţile finalului de veac,
Să pară că vorbesc, dar eu să tac, să tac în gura mare despre tine.

Să tac iubirea mea adânc-bolnava,
Să tac şi fulgerul că te-aş zdrobi, să tac ca încleştatul de gingii,
Să tac şi a revanşa, a gâlceava.

M-aş plânge pân-la os şi pân-la nume prin ochi, ca lacrima să ies din lume.

Adrian Păunescu - Ca un fum de ţigară, sufletul
Am să-ţi spun bună seara şi-am să plec undeva Unde nu e nimic, numai scrum, numai zat, Am să-ţi spun uşurat, am să-ţi spun cu nesaţ, Ce departe vă simt eu de inima mea.

Uşa-n loc va-ngheta şi nimic nu va fi, Ca un fum de ţigară voi trece În sus Unde stelele sunt, unde oamenii nu-s, Am să-ţi spun bună seara, deşi vă fi zi.

„Nu serviţi o cafea, nu doriţi un fistic?”
Nu doresc decât drumul spre cer, fără voi Şi să nu mă mai trageţi nicicând înapoi.
Bună seară pe veci, cred c-aşa am să zic.

Bună seara din nou, bună seara adânc, Doamne dragi, domni stimaţi, eu am treabă, eu plec Şi pe urmă aici e un fum de mănec Nu-nţeleg de ce parcă. Îmi vine să plâng.

Doar atât am rămas, o vuire şi-atât şi plămânii de-atâta strigare se rup, Bună seara frumos, bună seara urât, Ca un fum de ţigară mi-e sufletu-n trup.

Adrian Păunescu - Caine Şchiop
Cum umbli fără cauză şi scop

Pe negrele, murdarele şosele,
Întruchipare a tristeţii mele,
Vitreg copil al lumii, câine şchiop.

Şi lacrima ţi-o bei, strop după strop şi ei îţi frâng spinarea cu zabrele Şi-n propriul sânge vor să mi te spele, Mănuşi să fii şi să te dea la shop.

Vai, şchioapeţi într-o lume nemiloasă, Lovit de toate rotile, suspini,
Nu poţi nici să mai mergi, nici să te-nchini, Cei care fug în pace nu te lăsa.

Aşa ni-i soarta noastră* de străini, Tu, câine şchiop, fost animal de casă.
*De lovituri mortale să fim plini
Şi hăituiţi, să ne simţim acasă.

Adrian Păunescu - Călugăr
Doamne, fă-mă călugăr
Şi cheamă-mă până la tine
Să-ţi spun adevărul
Despre marele dezastru pământesc.

Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiţi,
Au fost ofensaţi,
Dar călugării au totuşi
O oarecare liberă trecere
La vămile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu că exista
O scară de răşină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc şi să-ţi spun.

Voi găsi-o chiar dacă
Nu e în evidenţă primăriei din Mîneciu O voi găsi-o după miros,
După mirosul morţilor
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie.

O voi găsi-o şi voi veni
Să-ţi spun ce rău e pe pământ
Să-ţi spun ca-n luptele pentru dreptate Dreptate a ieşit
Atât de zdrobitor victorioasa
Încât a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.

Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreaţii şi examene, Ore de clasă nu mai sunt,
Bătrânii sunt puşi la zid
Sub nişte taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoinţei generale.

În rest muncim până ne cad mâinile din umeri Şi nu mai ştim pentru cine muncim
Mai ales că ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile Şi ne reproşează noua
Că facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primeşte-mă în audienţă Pe mine, călugărul cel mai limbut, Al mănăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun şi primeşte-mă Ca, alttel, dacă întârzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flamanda
Să mănânce scara de răşină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,

Fă-mă şi ascultă-mă
La ora când mănăstirea ta
Cu 5 continente
Şi cu 4 miliarde de prăpădiţi
Instalează ultimele arme
În clopotnïta!

Adrian Păunescu - Cântec Femeiesc
Aşa e mama şi a fost bunica
Aşa suntem femei lângă femei
Părem nimic şi nu-nsemnam nimica
Doar nişte „ele” ce slujesc pe „ei”.

Ei neglijenţi, iar ele foarte calme Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi şi ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Şi-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreţ, nimic impunător.
Schimbându-şi după ei şi drum şi nume Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâtia paşi ce au făcut prin casă Şi pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă Ar fi ajuns şi dincolo de cer.

Ei fac ce fac şi tot ce fac se vede Ba strica mult şi ele-ndreapta tot Şi de aceea nimeni nu le crede

Când cad, îmbătrânesc şi nu mai pot.

Aşa e mama şi a fost bunica
Şi că ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat şi uneori copii.

Suntem veriga firului de aţă
În fiecare lanţ făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viaţa
Dar e şi imposibil fără noi.

Adrian Păunescu - Carnaval
Cea mai mare surpriză
Cel mai mare şoc,
Nebunia serii,
Punctul culminant
Al balului nostru mascat
În care
Nimeni
N-a mai cunoscut pe nimeni
A fost acela în care
Cineva
A avut ideea genială
Să apărem cu toţii
Cu fetele noastre reale.

A trebuit să ne mascăm
Din nou
Ca să ne mai putem
Recunoaşte
Şi să ne dăm
Bună ziua.

Adrian Păunescu - Casa de nebuni
În ultimele zile ale iubirii noastre, Eu îţi spuneam cuvinte şi tu, cu ochii uzi, Păreai neputincioasă şi să le mai auzi Şi mă temeam să caut sau să presimt dezastre

Şi-n noaptea dinaintea plecării spre niciunde Eu îţi strigam că ninge, plângând la telefon Şi-aveai atâta pace şi viitor În ton, Ca nici acum nu bănui că te puteai ascunde.

Nu cred că are dreptul o dragoste să moară Ca între două bestii, tăcut şi indecent şi fără un adio şi un avertisment şi fără o urare de drum, elementară

Aştept să-mi spui că suntem, atunci când ai să suni, Ori eu, ori tu, ori ambii. la casa de nebuni!

Adrian Păunescu - Castel medieval
Condamna toţi şi numai unul iartă, Când toţi vorbesc se-aude cel ce tace, Da semne de cădere şi de pace,
Dezamăgită, tulburea mea soarta.

Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat şi tidva lângă poarta şi-acum aştept voios în noaptea moartă Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran - de tirania pâinii -
Aicea în castelul fără geamuri
Şi tigrii lui domestici sar în hamuri Şi-n lanţuri lupi se gudura, nu câinii.

Miroase a pustiu şi a cenuşă,
În beciuri e-o uzină de cătuşe.

Adrian Păunescu - Ce Frumoasă Eşti Ce frumoasă eşti în prag de iarnă, Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
T; urturii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicaţi de braţe de copii,
Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă eşti în prag de vara,
Când mirosi a mere ce se coc,
Cerul în fiinţa ta coboară

Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cununa,
Focurile noastre se-nteleg,
Suntem baza lumii împreuna
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă eşti în prag de toamna, Ca o zi egala între nopţi,
Când iubirea noastră te condamna
Să ai soarta strugurilor copţi.

Să înveţi, iubito, să te bucuri
Că ţi-am dat din jertfa un destin şi că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă eşti în primăvară,
Cea mai minunata-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta uşoară,
Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri şi de frunze
De la cine să învăţ să-l gust?

Adrian Păunescu - Ce Simplu Mi-ar Fi, dacă Nu Te-aş Iubi
Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi Altceva nu-i nimic
Şi mereu mă complic
Şi ce simplu mi-ar fi,

Dacă nu te-aş iubi.
Dacă m-aş lua după pretexte,
Daca-aş trage unde e uşor,
Nici nu trebuia s-aud de tine
Şi-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă,
Dragostei morale ce ţi-o port,
Dar pricep că mi-ar fi fost rentabil să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpăţânare,
Pentru un ambiţios pariu,
Dar aleg o cale complicată,
Tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relaţia burgheză,
Decorata circumstanţial,
Mă închin la legile naturii
Şi salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viaţă prefăcută,
Tatăl ei de soarta la mezat,
Te iubesc în felul unui traznet,
Te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e şi greu îţi e şi ţie
Cu acest fel de a trăi al meu,
Totuşi, vreau să ştii că, din păcate, dragostea e o dificultate,
Fără care-ar fi cu mult maï greu.

Adrian Păunescu - Chemare pentru ţărani A venit şi vremea furtunoasă
Să ne dăm naturii înapoi,
Hai ţărani, întoarceti-va-acasa
Ca e-dor pământului de voi.

Şi luaţi şi fabricile-n sate,
Fiţi şi muncitori, dar şi ţărani,
Prea sunt urbe suprapopulate,
Prea sunt bălării pe bolovani.

Rar câte-o exotică găina

Şi vreun porc în vre-un sărman coteţ Casa voastră însăşi vi-i străină,
Doar atât, un buletin aveţi.

Şi sămânţa vostra cade-n piua
Locului bizar, vulgar,
De trei ori pe zi daţi „bună ziua” Şi în rest trăiţi într-un gheţar.

Hai ţărani, întoarceti-va-acasa,
Casa-i totuşi lucul cel mai sfânt, După atâta fuga friguroasă,
Puneţi iarăşi mâna pe pământ.

Înfloriţi-l brusc, cu cereale,
Puneţi pomi, daţi gresii pe cuţit, Faceţi case, creşteţi animale,
Şi vă aşezaţi pe veşnicit.

Şi când vara o veni deplină,
Cu dolveci, cu pepeni şi ţânţari,
Noaptea, sub o lună de lumina
Ridicaţi un foc de bălegar.

Şi chemaţi cu vorba voastră groasă Pe poet să cânte lângă foc.
Oameni buni bine-aţi venit acasă
Hai şi puneţi patria la loc.

Adrian Păunescu - Cine iese ultimul din ţară
?
Sărăcia noastră ne omoară,
De atâta marş ne doare splină,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stinga şi lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate, Ducă-se dezastrele de-a dura,

Dar de ce, în plină libertate,
Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul – tuturor ne place,
Chiar dacă îl facem numai unii,
Dar vedem, de-atâta timp încoace,
Pluralismul cinic al minciunii.

Sfînta-i opoziţia pe lume
Şi organic preferam răspărul,
Dar de ce, în păcăleli şi glume,
Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori şi fapta,
Nu se poate construi cu tinga,
Nu exista stinga fără dreaptă,
Nu exista dreapta fără stinga.

Ne vor întreba copiii, mâine,
Morţii vor sări să ne condamne,
Dacă, pentr-un colţ mai bun de pâine, Ne vom vinde ţara noastră, Doamne.

Libertate şi democraţie,
Paşapoarte pentru fiecare,
Dar de mila nimeni nu mai ştie
Şi e vraişte la hotare.

Coridor european şi-atâta,
Sub o licitaţie măruntă,
Provocarea, patimă şi bita
Şi în curţi şi-n pieţe se înfrunta.

Om la om nici nu mai vrea să creadă, Om pe om la zid fatal îl scoate,
Singura se scoală o baladă
Şi în zdrenţe circula pe sate.

Finul necosit se-nvîrtoseaza,
Putrezeşte sus, pe crengi, caisă,
În tacerea-nalta de amiaza
Morţii îşi aud ei înşişi zisă.

Cale pietruită cu dezastre,
Noapte-ntredeschisa pentru-o ora
Grijulii cu soarta ţării noastre,
Voievozii-a moarte ne implora.

N-avem nici o şansă de izbândă,
Vom rămâne bieţi orfani pe-aicea,
Dacă, supăraţi pe cei la pândă,
Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică uşoară,
Într-un fel, ne recunoaştem vina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stinga şi lumina.

Adrian Păunescu - Cineva mă asculta În veac cu putere ocultă

Din zid cineva mă asculta.
Cu cât mă coboară pe mine.
Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
Mă simt răstignit pe şuruburi,
Ce face cu mine nu-i veghea,
El trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate,
Poporul de rău şi păcate,
De cei ce ţin arme în lira
De cei care mint şi conspiră.

Dar nu el asculta orbeşte,
Pe om când acasă trăieşte,
Ne intră-n cearceaf şi sub piele,
În creier de gânduri sai-l spele.

Prin mari, electronice unde
În ochi şi în tălpi ne pătrunde,
Putere zeiască şi oarbă
El scris e şi-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă
Şi viermii urcând în caisă,
Cum gâfâie-n dragoste mârâi,
Concertul mărunt al pieirii.

În veac cu poliţie multă,
Din zid, cineva mă asculta.

Adrian Păunescu - Colindul Gutuii Din Geam
Dulce, galbenă lumina
Cum şi eu balaie-eram
Mi-a pus mama o gutuie
Ce se coace-ncet la geam.
Aş musca-o dar mă doare
Mă cuprinde-un fel de jind
Şi acum când trece anul
Parc-o simt îmbătrânind.
Galbenă gutuie
Dulce, amăruie
Lampa la fereastra
Toată iarna noastră!
Mama mea n-avea nici globuri
Nici beteala şi nici stea
Sărbătorile de iarna
Cu gutui le-mpodobea.
Mi-a pus mama o gutuie
În fereastra dinspre drum

Şi o văd că luminează
N-am puterea s-o consum.

Parcă are-n ea ceasornic
Şi al mamei plânset sfânt
Luminează şi se stinge
O gutuie pe pământ.
Luxul mamei cel mai mare
Când copii ne mai simţeam
Era pâinea de pe masa
Şi gutuïa de la geam.

Adrian Păunescu - Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu văd pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult şi-o gaura de şarpe să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit piraţii şi apele din matci ni le-au furat, o lacrimă fiinţei mele daţi-i
Şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o sosea, nici nu mai am nevoie de o cruce,
Mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre, prăpădul întinzându-se îl văd
Şi nu mai e nimic să mai reziste
Acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească
Să înţeleg că totul a căzut,
Dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică,

Probabil mă considera ciumat,

Eu însumi scriu acum la lampă mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gâzii mei un minim interes
Poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântăreţul soarelui din nord,
De-aicea, dintr-o gaură de şarpe,
Rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine şi a plânge şi a râde
Că nu exista cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară şi ca străini vi-s pruncii, cobitori, învaţă ei ceva pe dinafară,
Dar n-au părinţi, ei au meditatori.

Voi nu simţiţi că nu mai aveţi ape?
V-au luat piraţii tot pe vasul lor şi iată, din aproape în aproape,
Noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră
Involuntar un cântec fără rang
Te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata

pentru ştreang.

Adrian Păunescu - Condamnarea la toamnă Nu e toamna cum eşti tu,
Vara mea de suflet, nu,
Pe pământ,
Vara decăzu.

Dacă pădurea ne condamnă
La nostalgie, fără rost,
E toamna, vara mea, e toamna,
Aşa cum poate n-a mai fost.

Atâtea taine nepătrunse
Ne cad În braţe la un semn
Şi suntem îmbrăcaţi În frunze
Şi căptuşiţi c-un fel de lemn.

În rău sunt două lăzi de bere,
Pe foc s-a pus un ultim vreasc,
Trec cerbi frumoşi, bolnavi de fiere, către cerboaice care nasc.

Şi ziua e atât de mica
Încât n-ai vreme de-un salut,
Şi-un fum noptatec o complica
Şi săptămâna a trecut.

Mai e În tot un pic de vara,
Dar paturi aspre ne-nsotesc,
La orice drum mai lung afara
Prin clăi de aburi nefiresc.

Mai am senzaţia că toate
Pot fi şi altfel decât sunt,
Dar muntii-mi pun poveri În spate
Şi simt că port pe tălpi pământ.

Acum şi fiarelor li-i foame
Şi ies lunatice la drum,
Pădurea este numai drame
Şi-o mai salvăm cu câte-un fum.

Dar ea, deodată, ne condamnă
La nostalgii şi la păcat,
E toamna, vara mea, e toamna,
Şi-atât de singur m-ai lăsat.

Adrian Păunescu - Coperţile negre
Foaie neagră de coperţi
Să mă baţi şi să mă ierţi
Că te-am scris cu viaţa mea
Şi am pus lacrimii cişmea.

Că mi-ai stat pe răni mereu
Foaia sufletului meu,
Foaie neagră de învelit
Luciu rece de cuţit.

Noaptea mea de la final
Şaua-i singura pe cal,
Iar pe lume ce târziu
Nişte degete mai scriu.

Fără mână care-au fost
Versuri triste, fără rost,
Foaia negrului umil
Exerciţiul meu de stil.

De scris numere pe porţi,
Şi de moarte printre morţi,
Viaţa mea de negru gol
Fără nici un protocol.

Foaie tragică de tus,
Semn al artei celor duşi,
Tu să mă-nsoţeşti mereu
Foaia sufletului meu.

Te mai văd sclipind şi-acum
Vai, coperta mea de scrum,
De pe un mai vechi volum
Care-a înviat postum.

Foaie neagră de coperţi
Să mă baţi şi să mă ierţi
Că te zgârii cu-o nuia
Iscălind În noaptea ta.

Adrian Păunescu - Criza În întuneric Pădure de-a dreapta, pădure de-a stânga, Ce margini greţoase de hau
Şi mare În ţărm îşi continue tanga Şi mie mi-e rău.

Ce mult întuneric, nu văd nici o cale, Vapoarele-n mare sunt reci,
În mine un haos întreg se prăvale
Şi, moarte cum treci!

Se vaita cucii În cuiburi ciudate
Şi mie, În mine mi-e greu.
Şi marea bolnavă se-agita şi bate
În sângele meu.

De ce să m-agăţ când sunt toate fugare Şi oamenii dorm liniştiţi,
De tine, pădure şi bornă şi mare, De voi ce nu ştiţi.

Un doctor îmi trebuie, unde e dânsul?
Mă doare şi nu ştiu să spun,
Ca hatul mă trage În negura plânsul, Mi-e rău şi sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte, Contractul cu mine e mort,
Spre casele tale, absurda mea moarte.
Abia te mai port.

Mă aflu-n maşina, şoferul opreşte, Mi-e teamă-n sosea c-o să mor,
Şi marea vuieşte un pic de nădejde Şi-un prim ajutor.

Şi-apoi la hotel, într-o cameră chioară Injecţii şi tot ce mai e,
I-e sila fiinţei acum să şi moară
Şi nu ştiu dece?

La marginea mării venise poetul
Să doarmă un somn liniştit
Şi poate-l obţin, acum, eu, cu încetul, Cădere În mit.

Aprind o veioaza şi fata mi-e sura, Injecţia bate adânc
Şi somnul sau moartea alene mă fură, Mi-e bine şi plâng.

Atâta pustiu e pe buzele mele,
Chimia m-a dat vârstei reci,
Mai sunt sanatorii, deasupra În stele, Poţi moarte să treci.

Adorm pronunţând bâlbâite cuvinte
Şi pulsul mi-e trist şi mi-e rar,
Mă trag ca un stol de aduceri aminte În dicţionar.

De-a dreapta pădure, pădure de-a stânga Şi trupul beteag şi olog
Şi marea În ţărm îşi continua tanga Şi cui să mă rog?

Adrian Păunescu - Cu noi e Dumnezeu Azi lumina din lumină
Pamantu-n trupuri ne e greu,
Dar e uşor când se închina:
Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte
Dar vom ieşi din defileu
Pentru lumina sfintei şoapte:
Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem nişte animale
Cu suflet amânat mereu
În noi e milă şi e jale
Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luaţi lumina din lumină
Paharuri curg din minereu
Credinţa noastră e creştină
Cu noi e Dumnezeu.

Adrian Păunescu - Dacă Tu Ai Dispărea Dacă tu ai dispărea
Într-o noapte oarecare
Dulcea mea, amara mea
Aş pleca nebun pe mare.

Cu un sac întreg de lut
Şi-o spinare de nuiele
Să te fac de la-nceput
Cu puterea mâinii mele.

Lucru lung şi monoton
Să te înviez, femeie,
Eu, bolnav Hyperion
Hai şi umbla, Galatee!

Dacă tu ai dispărea
Fi-ţi-ar moartea numai viaţa
Dulcea mea, amara mea
Aş pleca în ţări de gheaţă.

Să te fac din ţurţuri reci
Să te-mbrac în promoroaca

Şi apoi să poţi să pleci
Orişiunde o să-ţi placă.

De-ai cădea într-adevăr
În momentul marii frângeri
Aş veni la tine-n cer
Să te recompun din îngeri.

Şi pe urmă aş pleca
Umilit şi iluzoriu
Unde este casa mea
O mansardă-n purgatoriu.

Dacă tu ai dispărea
Şi din rîsu-mi şi din plînsu-mi
Te-aş găsi în sinea mea
Te-aş zidi din mine însumï!

Adrian Păunescu - Dacii Liberi
Noi n-am avut nevoie
Să luăm adeverinţe
Că vieţuim acasă,
În patrie la noi,
Am fost şi vom rămâne
De-a pururi dacii liberi
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Şi stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.
Nu ne-au învins romanii
Şi-am râs de toţi barbarii
Strigând la ei cu steagul
Făcut din cap de lup.

Aceasta dăm de ştire,
De sub pământul nostru,
Urmaşilor în care
Reînviem acum.
Femeile iubindu-şi
Să nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră
Pe cel din urmă drum.

Numiţi şi ţara noastră
Cu numele ei dacic
Iubiţi pe nou veniţii
După atâţia ani,
Dar veşnic ţineţi minte
Că peste dacii liberi
Au tot călcat invazii
Şi altfel de romani.

Noi am rămas în glie
Şi devenim pădure,
Şi devenim recolte,
Să vă hrănim pe voi,

Şi temelia tarii
S-o întărim cu oase
Şi iubitori de pace,
Şi vrednici de război.

Cu tot ce năzăreşte
Din firea noastră veche,
Dăm Romelor de ştire,
Prin ierburi murmurând,
Că numai oboseala
Ne-a aşezat sub scoarţă,
Dar dacă e nevoie
Ne vom scula orïcând.

Adrian Păunescu - De-a Copilăria
Când dulci colinde cad
Simţim nevoia vie
De-o casa, de un brad
Şi de copilărie.

Afară-i iarnă grea
Ninsoarea e albastră
Iar noi ne vom juca
De-a toată viaţa noastră.

Pe geamuri mâini de sloi
Îşi ţes în gheaţă ia
Noi ne jucăm de-a noi
Şi de-a copilăria.

Ninsori pe care bat
Şi focul mai tresare
Şi am adus un brad
Şi i-am cerut iertare.

Ne aşezăm pe jos
Un fel de plâns ne pierde
O, brad, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde.

Atîtea-nstrainari
Şi inutile toate
Ni-i dor de adevăr
Şi de intimitate.

Copii, copii frumoşi,
Prefaceţi-vă bine,
Că-l aşteptaţi pe Moş

Şi credeţi că şi vine.

Hai, Moşule, apari
Să-ţi cânte vechiul nume
Copii cu ochii mari
Privind în altă lume.

Se arata timpul când
Din epoca săracă
Un om pe Moş jucând
Devïne ce se joacă.

Adrian Păunescu - Degetele Tale
Sunt degetele tale, subţiri ca nişte vreascuri, Ce mi-au rămas din toată pădurea dispărută Într-un ţinut de gheaţă şi de pirjol te muta Fiinţa mea, plecată prin lume, după vreascuri.

Mă simt ca o femeie bătrână şi săracă, Plecată prin pădure să strângă nişte vreascuri, Eu degetele tale, subţiri ca nişte vreascuri, Le simt cum dau căldură ca vremea să-mi mai treacă.

Atât îmi mai rămâne, pădurea au furat-o, Pădurea au schimbat-o pe aur şi avere, Eu degetelor tale voiesc a le mai cere Să-mi zăbrelească ochii şi fruntea rece, iat-o, Să-mi încălzească duhul secundelor mizere O, degetele tale prea triste, adorato.

Adrian Păunescu - Despărţire În flori La sărbătoarea florilor de măr,
Când drumul cere paşii să se-aştearnă, acum ne despărţim într-adevăr
Precum nu promisesem asta iarna.

La sărbătoarea focurilor mari,
Când toată lumea varuie de paşte,
Din viaţa mea începi să şi dispari, fiinţa mea abia te mai cunoaşte.

La sărbătoarea soarelui deplin,
Când sângele -n bătrâni se poticneşte, iubindu-te îţi spun: ne despărţim
Şi să ne regăsim nu-i vreo nădejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis,
Când cad din geam deodată două glastre: se sinucide parcă un cais
La sărbătoarea despărţirii noastre.

Ne mai rămâne floarea de gutui,
Ca toate celelalte ne condamnă,
Doar ei mai poţi câte ceva să-i spui, să mi te amintească înspre toamna.

Atâtea flori la despartire-avem,
Atâtea flori ca-n bietele romanţe, de parcă hohoteşte un blestem,
Porunca lui civilelor instante.

Şi floarea de cireş de care-am spus a-mbatranit şi s-a zbârcit
În fructe, încet, de parc-ar duce un obuz,
Un tren transporta flori pe apeducte.

Tu crezi că despărţirea-i pentru ea, dar tu nu vezi ce flori - numai ruine -
Să nu te minţi, că nu-i deloc aşa, te părăsesc spre-a mă găsi pe mine.

La sărbătoarea florilor de şoc,
Când lunca lumii gâlgâie sălbatic, ne despărţim, plângând, la acest foc pe-a cărui vatra noi am fost jăratec.

De măr, de vişin, de gutui, de păr, e floarea-n sărbători până departe, acum ne despărţim într-adevăr
Cu-atatea flori În jur că la o moarte.

Ce-i zis e zis şi-n cântec îţi spuneam că va fi această clipă - n care
De-atâtea flori pe fiecare ram
Ninsorile vor mirosi a floare.

Adio, deci, te văd, dar nu te văd, când florile de noapte-ncep să cearnă şi dacă despărţirea-i un prăpăd

Proiectul ei ţi l-am trimis din iarnă.

Pierdută mea, pe veci pierdută mea, acm când florile te ţin de mână,
Ascultă cântecul precum era
Ninsoarea noastră sfânta şi păgână.

Adrian Păunescu - Doina
S-am să-mi fac o doină,
Doina mea de dor,
Fără nici o noimă,
Când o fi să mor.

S-am să-mi fac o doină
Doina mea de jale
Fără nici o noimă
Să îmi iasa-n cale.

S-am să-mi fac o doină
Doina ce suspina
Fără nici o noimă
Să mă-ngroape-n mïne.

Adrian Păunescu - Dor de Bacovia
Acum, când cade toamna pe pământ,
Ca un coşmar al unei boli ciudate, Acum să trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sunt.

Acum să ne iluminăm de tot,
Până-n adâncul inimii şi-al firii, Ce disperare, cum se duc martirii şi a-şi rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard,
Muscate sângeros şi trist de luna şi turturelele se despreuna
Acum, noi doi în focul revanşard
Acum, atât de singuri pe pământ,
Să recităm Bacovia, plângând.

Adrian Păunescu - Dor de Cluj
Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului, Eu, fiu de ţărani din fierbintele sud şi Clujul e, tot, hohotire de clopote şi paşii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu aş vrea pe suişul Feleacului Să cad furtunos peste Cluj ca un cal, Dar astăzi e linişte dulce în inimă Prea mult pătimitului nostru Ardeal.

Acelaşi e Clujul, aceiaşi sunt oamenii, Mereu născători şi mereu muritori, Dar şi de-aş avea tot o singură naştere Aici aş muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean, Aici învăţară ai mei, toate rudele, Dumitru şi Ana şi Tina şi Ioan.

Când noaptea se lasa tresar amintirile Şi trec literaţi spre un magic castel, Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul, Un creier cu gânduri aprinse în el.

Şi ce n-a fost voie şi clipele libere şi ce-i mulţumire şi ce e reproş
Se-aduna nostalgic la cumpăna nopţilor Când Blaga îşi murmură paşii sfioşi.

El trece spre moarte, în marea lui trecere Şi e printre noi şi

din nou printre duşi, Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului, Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Ros-galben-albastre sunt razele Clujului, Furtuna din veac mai de preţ le făcu, Bătrâni înţelepţi poartă grijă grădinilor, Cei tineri pe piept au insigne cu „U”.

Atât de senin se transcriu tragediile, Legendele iartă momentul cel crud, Ce simplu cântam: „Blaga-i mut ca o lebădă” Şi paşii lui Blaga prin Cluj se aud.

Adrian Păunescu - Dor de fior

Dac-ar fi să-nţeleg, când e clipa să mor, M-aş ruga la ninsori pentr-un ultim fior, M-aş ruga de ninsori să mă ningă fatal Şi să pot să ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esenţe de frig, Peste-un rău îngheţat, către lume să strig Şi să cad În zapezi ca-ntr-o moară de foc Şi nemernicul ger să mă ardă pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste şi dulci, Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi, Am nevoie să pot potoli cu ceva,

Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Mă-nsotesc, prin oraş, c-un gheţar invalid Şi călduri vor veni să ne pună la zid, Dar eu nu mai suport nici femele fierbinţi, Nici pavaje ce duc la ieşirea din minţi.

Am văzut despărţiri, decorate urât, Cu satanice ploi ce plângeau şi atât Şi-am văzut şi căderi pe o pantă de schi, Unde totu-i frumos şi se poatte muri.

Despre mine nu ştiu, când o fi să şi mor, Dar mă rog de ninsori, pentr-un ultim fior, Să-ţi dea dreptul să ştii, să n-ai cum să mă vezi Şi să mor arogant În eterne zăpezi.

Adrian Păunescu - Dor de pădure

La ora când mugurii cântă
Deasupra pădurii de cocs,
Ne ţine ca sfânt şi că sfânta
Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poartă departe
În mâinile altor nuntaşi,
Dar noi suntem viaţa din moarte,
Uitării te las şi mă laşi.

Sub noi e o negură deasă,
O negură deasă e-n noi,
Pădurea ni-i pat şi ni-i casa,
Pădurea se împarte la doi.

Un freamăt de cocs dinspre frunze, Sub lună vom arde buimaci
Şi toate iubirile-ascunse
Troznind vor ieşi din copaci.

Misterele forestiere
Şi noaptea de cocs absolut,
Luminii să-i dea o putere
Cum încă noi doi n-am văzut.

Pastreaza-ne-n tine, pădure,
Şi-ţi dăm cheia tainelor mici,
Că tainele mari să se-ndure
De faptul că suntem aici.

Adrian Păunescu - Drumul
Pe drum, tot pe drum,
Odiseea s-a-ntâmplat
Oricând şi oricum
Asta-i adevărat.
La Itaca-i Penelopa
Vino grabnic Odiseu

Nu mai rătăci pe mare
Ca şi ei îi este greu.

Ca din toate câte sunt
Pe ocean şi pe pământ
Ori în galerii de diamant
T; armul n-are nici un haz
Sedentar nu eşti viteaz
Numai drumul e interesant.

Ce dor! Vai, ce dor!
Îi era lui Odiseu
Mulţi nasc şi mulţi mor
El pe drumuri tot mereu.
Dar ceva-l ţinea pe mare
Vlăguit, bătrân şi stors
Nu putea fără Itaca
Însa nu s-ar mai fi-ntors.

Cândva, într-o zi,
După drumul lui enorm
El brusc se trezi
Că ajunge iar la ţărm.
Prima zi şi prima noapte
Au mai fost cum au mai fost
Dar de plictiseala acasă
Odiseu se simte prost.

Acum cei doi soţi
Nici nu sunt şi nici nu pier
Au pică pe toţi
Şi îl cheamă pe Homer
Să-i şoptească Odiseea
Şi s-o scrie el cum vrea
Ca din toată lupta lumii,
Plictiseala-i cea maï grea.

Adrian Păunescu - Dumnezeul salvării Închide fereastra, perdeaua o lasa, Da zgomotul marii afară din casă,
Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pântec, S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană, Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii, Cu marea venind către noi că barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie,
Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie, La noapte, plângând lângă tot ce mă doare, Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Da marea afară din casă şi vino,
Nestinso, neblândo şi iar nestraino, Pereche de umbra noptatecă pune
În contul durerii că eşti slăbiciune,

Că inima-mi pica din piept şi mă cheamă, Ca sufletul meu te consideră mamă, Ca norii se-aduna şi vremea se strică Şi eu, stând sub grija, te ţin ca pe-o fiică,

Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea, Îmi eşti dulcea umbră, împasul, perechea, Tu, drama cu mii de soluţii greşite, Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi razătoare, fii azi optimistă, Soluţia bună e-n noi şi exista
Şi dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebună şi bună, Cu marea în casa şi-n pat arşi de luna, Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre Alţi doi să repete-ntrebarile noastre.

T; i-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copilă, În pumni de olar ar

surâde argila
  Şi dacă nu e Dumnezeu să audă
  Ce lupta dăm astăzi cu moartea cea crudă,

  Din dragostea noastră, prin timpul prea greu S-ar naşte el, vindecător Dumnezeuul, Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa Ar face să cânte prin noi suferinţa.

  Iubito, amâna secunda fatală,
  Să dăm alor noştri şi drama şi boala, Copiilor noştri să dăm să învingă
  Prin ei tragedia cu chip de seringă.

  Da zgomotul marii afară din casă,
  Vreau linişte, linişte, marea m-apasa.
  Vreau moartea să vină să lupte cu mine, Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

  Şi muta din tine în mine durerea,
  Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea Te-nchina şi crede, în mine te muta, Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

  Şi dacă se-ngaduie fapta aceasta,
  Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra, Să intre barbara şi tulburea mare
  Prin noi în pământul pe care nu-l doare,

  Să intre săratele zbateri şi unde
  Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde, Să-mi spele armura, să-ţi treacă de coapsă, Căci marea e singura lumii pedeapsa,

  Să rupă, în val, santinele de veghe, Căci marea e singura morţii pereche, Să vină fatal, consfintând cu toţi solii Mutarea în mine a dramei şi bolii,

  Să vină să stingă cu tot vicleşugul Şi lampa din casă şi ochii

şi rugul Şi-apoi să mă ducă departe, departe, Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,

Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cega Din Marea Nipona, din Marea Norvega, Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare, Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de luna,
Iubito de taină şi jale-mpreuna,
Iubito de carne, iubito de şoapte, Suav miazăzi şi brutal miazănoapte,

Dar astea sunt simple şi bune cuvinte, Sunt legile care fac vieţi şi morminte, Dar astea nimic nu înseamnă când vine O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră Să naştem salvarea din dragostea noastră Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine, Să vină mai repede, să-ţi fie bine.

Să vină să urle ca mama şi tatăl
Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l, Dă sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească În ritm fără pauză neomenească,

Da pântecul tău, rodniciei, seminţei, Fii gazdă nu bolii, ci vieţii, fiinţei, Tu meriţi pământul să-ţi stea sub picioare, Regina prea blânda şi nemuritoare,

Din mare să-ţi bată matanii catargul, Cum buzele tale îşi tânguie arcul, Cum inima mea te-a găsit şi te ştie Şi eşti bucurie şi eşti tragedie.

Hai, vino, în liniştea mea neguroasa, Da zgomotul marii afară din casa
Şi-n larmele lumii şi-n templele marii Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

Adrian Păunescu - Durere femeeasca V-am tot iertat, v-am tot acoperit şi, să mai amânăm, nu-i înţelept,
Ar fi, să recunoaştem, În sfârşit, Femeia, n-are, totuşi, nici un drept.
Muncim, ca nişte sclave, zi de zi, Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu şi condamnarea de-a ne urâţi,
Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.
Stăm În picioare, încă de cu zori şi vă miraţi ca nu mai sunt subţiri, Dar voi, care vă credeţi tot feciori, De ce nu arătaţi ca nişte miri?
Pe unde ne daţi dreptul de-a munci, Lucram istovitor, cu voi În rând,
Din când În când, În burţi ne daţi copii, Iar voi plecaţi la altele, râzând, Când suferiţi, ne cereţi lângă voi, Ori va-mbatati, ori aţi trudit prea mult, Vă plângem, când vă duceţi la război, Sau când vă speriaţi, la vreun consult.
Eroic v-am iubit nelegitim,
Şi legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateţi, ne-nselati şi noi o ştim, Ba, alteori, intrăm În circuit.
Iar cele care, azi, pe termen scurt, Va fura amintirile de ieri,
Îşi vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiasi plăceri.
Şi, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei, Ca însuşi Dumnezeu este bărbat
Şi nu le înţelege pe femei.
Dar, vai, a fost odată prea frumos, Ca-n filmele de dragoste a fost,
Şi-acum, ne omorâm sârguincios
Şi zilnic ne distrugem fără rost.
Ne-nvinge viaţa fără orizont
Şi voi ne-nvingeti, într-un mod cainesc, Trăim ca nişte văduve de front

Şi mâinile mereu ni se aspresc.
Acum, când auziţi acest reproş,

Priviţi, fără privire, înapoi,
Incuvintati din cap, mărinimoşi,
Şi credeţi că nu-i vorba despre voi.
Şi, totuşi, e vorba despre toţi
Sunteţi la fel de răi şi de flămânzi, Durerea femeiască pentru soţi,
E-un credit fără giruri şi dobânzi.
Vă e urât cu noi, vă e urât,
Şi ne-aţi ucide, dragilor bărbaţi, Aşa că vă rugăm numai atât:
Puteţi să ne jigniţi, să ne-njurati, Dar faceţi-o cu tonul coborât
Şi pan-adorm copiii, aşteptaţi.

Adrian Păunescu - E prea puţin
De-atâtea zilnice-ncercari mizere, De-atâta umilinţa şi păcat,
De-atâta moarte câta ni s-a dat,
E prea puţin o singura-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Şi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat, E prea puţin o singura-Nviere.

Adrian Păunescu - Emigranta Hiperboree Prin cinic, guvernamental acord,
La ora ploilor de paşapoarte,
Hiperboreea pleacă înspre nord,

În ţară ce le adusese moarte.

De nici nu ştie, vai de capul său, Că-i un butuc În drumul unui joagăr şi pleacă fără de păreri de rău
În cel mai elegant şi cinic lagăr.

O vor gaza cu dragoste-n curând,
C-un roşu fier o vor marcă pe spate Şi pielea ei va atârna plângând
Pe rămurişul sârmelor ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei,
Pe veci pierdut-o, veşnic hăituit-o, Un crucifix ai fost În ochii mei,
Dar eu numai tristeţea ţi-am iubit-o.

De actoria ta m-am săturat,
Încă din vremea actoriei mute,
Eşti plină de durere şi păcat,
Dar gardienii te aşteaptă, du-te!

Ca un vaccin rămâi pe braţul meu,
Când sania te-mpinge blând pe pantă, Să-ţi apere fiinţa Dumnezeu,
Tu, prima mea iubită emigrantă.

Şi când pământul se va scufunda
Şi va sări din miezul ei scânteia, Să ştii c-ai fost, În sud, În ţara mea şi nordul te-a strivit, hiperboreea.

Adrian Păunescu - Făcătorii de case Mi-e dor de casă, dor de casa mea, Mi-e dor de-o casa care nu exista, Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie tristă, Cu cer în cer şi-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se afla azi în nici un sat,
O rezidesc din lacrimi şi neştire, Mi-e dor de casa mea din amintire, Care-a plecat şi ea, când am plecat.

Bătrânii mei se afla în pereţi,
Sau vitele îi calca în copite,

Mi-e dor de casa mea pe negândite, Mi-e dor de dorul fostei mele vieţi.

Băiatul meu zideşte el, acum,
Naluca-nlacrimatei sale case,
Un pumn de var în zid şi altu-n oase, Stau, el şi casa, în acelaşi fum.

Şi iată-l, pune mâna pe pământ,
Şi nu se joacă, sta şi se ridica,
Şi cărnii mele i se face frică,
În clipa când atât de-aproape-i sunt,

Încât băiatul meu şi-al nimănui,
Iubindu-şi fiul şi uitându-şi tatăl, Încă mi-e dor de casa mea, când iată-l, El mă zideste-ncet în casa lui.

Şi carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casă ca un fulgerat de apă,
Ţărâna e şi viaţa mea e groapa
Lânga-naltarea lujerului meu.

Adrian Păunescu - Făt-Frumos
Oameni, oameni, fraţii mei,
Disperaţii, fericiţii,
V-aţi spălat de superstiţii,
De demoni şi dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-aţi spălat şi de poveste,
L-aţi pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,

Gura-mi sângera că rana,
Unde este Consânzeana,
În ce bolţi, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-aţi făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visaţi de vreţi să fiţi
Fericiţi cu capu-n perna,
Feriţi epoca modernă
De rigizi şi scofâlciţi.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeţi Voroneţul,
Daţi-i voi mai mare preţul,
Oameni, mai râvniţi la basm.

Voi, care aveţi copii,
Nu-i lăsaţi sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca şi când nu ar fi.

Doborâţi himera jos,
Oameni, reveniţi în lume,
Pe umana noastră culme
Regăsiţi pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos şi toţi ai lui,
Fiinca unde nu-i poveste
Lume nu-i şi om nu este

Şi, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Şi ni l-au răpit piraţii,
Vameşi vigilenţi, redaţi-i
Actele lui Făt-Frumos.

Daţi-i viaţa înapoi,
Ochii mari, mişcarea buzii,
Fat-Frumosul din iluzii
Şi frumos numai prin voi.

Adrian Păunescu - Fiinţa şi Averea Sa nu mai ştiu nimica
Să nu mai ştiu ce-i frica
Să nu mai ştiu
Doar dragostea s-o ştiu.

Nici pofta de avere
Nici pofta de putere
Nimic, nimic,
Ce-l fac pe om mai mic.

Omul e-atîta de mic
Şi-mbatrîneste cu jale
Dacă ajunge de fapt
Sluga averilor sale.

Fiinţă omenească
Nu poate să-nflorească
De-atâta rău,
Al meu, al lui, al tău.

Condiţia umană
Palpita ca o rană
Şi vai de noi,
Spre fiare înapoi.

De ce atâta ură
Şi atâta luptă dura
Ce imprudent
În orice moment.

Să fie sănătate
În urma ei vin toate
Şi-ntinerind
Doar sănătoşi să fim.

Adrian Păunescu - Fosta iubire
Nici amintirea nu te mai păstrează De-aş vrea să-ţi cânt m-aş poticni afon Ai fost o nebunie şi o rază
Rămâi un număr vechi de telefon.

Aş vrea să te mai văd dar nu se poate Am auzit că te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate Priveam prin fosta draga fiinţa ta.

Mai vine cineva şi mai îmi spune
Câte ceva de bine sau de rău,
Dar noi n-avem nici amintiri comune Te-ai dus luând tot ce era al tău.

Cândva te presimţeam pe-o fâlfăire Ştiam apropierea să ţi-o gust.
Acum chiar să mă tai tot nu am ştire Ca mie aproape pasul tău îngust.

A fost iubire? Sau minciună lungă?
Te rog dă voie gândului curat
Din depărtarea mea să te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat şi o adresă.
Aud că suferi şi trăieşti urât

Şi-ţi cureţi zilnic cuvenita lesa
Şi tu, cu mâna ta, ţi-o pui la gât.

E greu să-ţi spun, dar viaţa împreună Oricât de scurtă, m-a trimis să-ţi spun Un adevăr mai grav ca o minciună,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai exişti, eşti trăsnetul de vara Ce mi-a lăsat În creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe usa-afara.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ţi spun să te întorci? Aştepţi zadarnic, Rămâi şi-mbraca-ţi viaţa În vopsea, Mărită-te mai bine c-un paharnic,
Să aibă dromaderii ce să bea.

Adrian Păunescu - Halucinaţie Gramaticală Cu Hamlet
Şi Hamlet străbate pământul cu Yorick, Cu Yorick în pumn sau cu chiar capul său, Căci prinşi amândoi în vârtejul istoric, Chiar Yorick e Hamlet şi nu-i pare rău.

Şi Hamlet se ţine pe sine în mâna
Şi Yorick pe umerii săi s-a suit,
Şi Hamlet miroase a mort şi-a ţărână Şi tidva păstrează în ochi un clipit.

Pământul le e cimitirul, acum,
Bufonul cuvinte de bârfa îndruga,
Iar prinţul abia împlineşte o rugă, Dar cine-i pe umeri şi cine-i în pumn?

A fi sau a nu fi, ce verbe de fum, Ciudat, agramat şi morţiu se conjuga.

Adrian Păunescu - Ideologia perfectă Ideologia atlanta este perfectă.
Prin modul ei de a inculpa

Ea provoacă legi
Pe care nu le poate respecta nimeni.
Parlamentul atlant,
Străbătut de un fior,
Eminamente ideologic,
Emite legi după legi,
Una mai aberanta decât alta,
Una mai imposibil de respectat
Decât alta,
Pentru ca toţi să fie vinovaţi
În faţa tuturor.

Adrian Păunescu - Iertările

Tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntâmplă, Ca ochii mei sunt când senini, când verzi, Că port ninsori sau port noroi pe tâmpla, Ai să mă ierţi, altfel ai să mă pierzi.

Văd lumea prin lunete măritoare

Şi văd grădini cu arme mari de foc, Sub mâna mea deja planeta moare

Şi în urechi am continentul rock.

Ai să mă ierţi că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând,

Ai să mă ierţi preablânda mea de toate, Eu sunt nemuritorul tău de rând.

Ai să mă ierţi că nu pot fără tine Şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi Mie pierzându-te-mi va fi mai bine Eu tristul cel mai liber dintre toţi.

Şi cum se-ntâmplă moartea să le spele Pe toate-nobilându-le fictiv,

Ai să te-apleci deasupra morţii mele Şi tot ai să mă ierţi definitiv.

Ai să mă ierţi în fiecare noapte

Şi-am să te mint în fiecare zi

Şi cât putea-vă sufletul să rabde

Cu cât îţi voi greşi te voi iubi.

Adrian Păunescu - Ieşirile din Bucovina Cu ochii

împăienjeniţi,
De parcă-mi pâlpâie retina,
Am înţeles, mai e puţin,
Şi voi ieşi din Bucovina.

De unde, mă întreb, mai am
În minte-atata dor de ducă,
De nu rămân aici să simt
Pe gard cum fanul se usucă.

Un relief nelămurit
În toamna ca niciunde alta,
Şi eu ce sculptor idiot
În iarba ei lucrând cu dalta.

Pritr-un întreg monumental,
Un tot netot îşi taie cale,
Şi În afară de noi doi,
Sunt toate-aici monumentale.

Chiar florile aicea au
O componentă ne-ntalnita,
Iar caii-nfierbintati mai stau
Cu foc de iarbă sub copita.

Am lacrimi până la pământ
Şi port corona lor pe frunte,
Că nu aş vrea să mă despart
De acest om văzut că munte.

E-a lui, sau e-a lui Dumnezeu
În felul ei ceresc grădina,
Să nu mai văd, să nu mai ştiu
Eu ies plângând din Bucovina.

Adrian Păunescu - Iluzia unei insule Diseara-i plecarea în insula mea

Trăsura de nuc te aşteaptă la scară, ia-ţi haine mai groase şi nu-ntîrzia căci cîini-politisti s-ar putea să apară.

Nu-ţi face probleme, birjarul e mort şi caii sunt morţi şi trăsura e moartă, fugim fără martori în nu ştiu ce port, în insula mea la cinci capete sparta.

Acolo, vom creşte copii monstruoşi, lachei de metal şi de mâzga vor râde, cu veşti ne-or ticsi de la moşi şi strămoşi, tic-tac telegraful, cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi şi le vom trimite în lume de-a rândul, ca-n sticle băgându-le în câte un ochi, Al patrulea ochi pentru casa păstrându-l.

Şi ziua întreaga, noi goi, fără tiv, pe sânii de foc vom zbura într-o vale, iar eu, gospodarul, voiesc să cultiv grâu dulce şi leneş, pe coapsele tale.

Te-aştept deocamdată. E mijlocul verii, e mijlocul iernii, ciudata poveste; iar când vei urca e-n zadar să te sperii trăsura ca moartea parându-ţi că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
Te-aştept cu făclii, patru mii şase sute, zadarnic te sperii că ninge mereu, ca străjile drumului fumega mute.

Hai vino şi urca şi spune ceva
Birjarul e mort, are sânge de cârjă te-aştept fără martori în insula mea, port haine de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi faţa ce mi-am găsit-o, să ştii că, în insula mea, totuşi sunt, eu, movila celui mai proaspăt mormânt, întinde piciorul şi calcă, iubito!

Şi asta e totul. Plecarea-i diseară Fantoma trăsurii aşteaptă la scară.

Adrian Păunescu - Îndrăgostit De Bucureşti Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viaţa mă simt atras de fleacuri omeneşti şi-mi place-n anotimpul de vacansa să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit şi-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadensa şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
Şi au trecut aiurea anii mei
Aici copiii mi-au venit la viaţa
Şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată,
Visam s-ajung să pot şi eu vedea
Celebrii câini ce au covrigi în coada şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte,
Dar simt ca toamna-i anotimpul meu, când frunze şi lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
Şi oamenii romanţe triste vor,
Şi-n curţi se face vin din must de struguri şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut şi să-l găsesc întodeauna treaz,
Nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară şi să câştig aripi dumnezeieşti,
Să pot gusta melancolia toamnei
În fiecare colţ de Bucurestï.

Adrian Păunescu - Iubire silnică pe viaţa Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viaţă şi pe moarte. Fără frică, Compătimesc pe cei care abdica,
Dar eu rămân cu mine însumi, schivnic.

Şi de s-ar da şi lumea pe din două, Cum hărţi politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fată,
Căzută sub cătuşele de rouă.

Eu o iubesc. Vitralii de cenuşă,
Spre a ne despărţi, se-ntemeiaza,
Şi cheia singură se-nvârte-n uşa
Singurătate spre a-i da şi groază.

M-au condamnat juraţii mei de gheaţă La o iubire silnică, pe viaţă.

Adrian Păunescu - Iubiţi-vă pe tunuri Mă voi feri ca de foc de pericolul Ca dragostea să devină
Obiect al meditaţiei,
Al speculaţiei,
Al filozofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorică,
În stare să ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândura uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu
În zilele şi-n nopţile vieţii mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Şi nici un regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneala roşie,
De care s-au învrednicit toţi actorii.

Eu însumi am ceva teatral
În fiinţa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâţia.

Adolescenţi şi adolescente
Se vor regăsi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd Şi nu pot.

Căci nici o boală nu devine
Mai mică în tine
Dacă se molipsesc şi alţii de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Câţi tineri îşi vor face iluzia
Că-i poţi salva când te vor citi
În cuvintele mele.

Nu exista propriu-zis experienţa umană, Nimic nu e valabil decât o singură dată, Ca o seringă în vremea modernă.
Totul se arunca după folosinţă,
Înclusiv dragostea unui poet
Citită în cărţile lui.

Nici Biblia nu foloseşte,

Nici Biblia n-are un conţinut exemplar, Experienţa din Cântarea Cântărilor Se pierde ca un proces verbal de şedinţă, Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreuna cu actorii,
Eu fac fibrilaţie la inima odată cu regizorii, Eu aplaud şi huidui împreuna cu spectatorii, Eu mă spânzur împreuna cu administratorul teatrului În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În faţa scaunelor goale.
Murim şi nimeni nu se uita la noi, Actorii turbează pe scândura goală Şi poate că de-atâta singurătate
În sălile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte, A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-şi omoare toţi eroii,
Ştiind
Că va fi absolvit de marea lui vina Pentru ca, între timp, oricum,
Toţi aveau să moară,
De moarte firească.

Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învăţul

De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devora persoana întâi.

Şi de-atâtea ori am simţit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestăţii Şi n-am putut şi unii dintre voi
Au numit, prosteşte,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Şi nici nu am blestemata
Răceală de cuget
A şefului de cadre
Care iubeste-n taina,
În vreme ce acţionează
Cu dosare şi referinţe de tot felul Împotriva tuturor iubirilor şi a tuturor celor Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet şi expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilinţelor,
Şi al tuturor aşa-ziselor fărădelegi pedepsite De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o să se predea Lecţii de literatura universală
Pe textele mele,
Biata autopsie,
Vinovată şi impudica autopsie,
Câţi din voi, care vă veţi supăra pe copii voştri C-au luat note mici
La lecţia „Poezia lui Adrian Păunescu", N-aţi fi azi în stare
Să mă ucideţi

Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voştri, ci voi aţi putea rămâne repetenţi.

Vă voi trece clasa,
Pe voi şi pe femeile voastre,
În faţa cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi Şi pentru misteru1 care ne leagă.
Vă voi trece clasa, va voi trece veacul, Veţi supravieţui în poezia mea,
Şi poate mai mult în pozia mea de dragoste, Care nu e reglementata

Prin hotărâre a Consiliului de Miniştri.
O, bieţii mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Şi ştiu că n-am nici o şansă
În timpul vieţii mele.
Sunt făcut să par altceva,
Suport interdicţia de a vă fi unul din semeni, Teatral uneori,
Pentru că-n clădirea teatrului nostru A ascuns armata
Toată muniţia, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru ca în oraşul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeţi Întrucât primăria e plină de funcţionari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Şi rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonidu-vă:
Pace şi dragoste
Şi dacă sunt pe lume şi dragostea şi pacea Va fi şi Truda de-a le păstra.
Bucuraţi-vă ca mai aveţi
Poeţi din acest os,

Păsări de aceasta marca,
Împulsuri în această direcţie.
Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă, plângând, Ca în vreme ce voi mă credeaţi surghiunit În sintaxa unei singure orientări, Să lucrez ca orbetele
Pentru înfăţişarea voastră festivă, Eu iubeam şi scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, fraţii mei tineri,
Pe voi, care mă veţi citi crezând
Că veţi avea ceva de învăţat din poezia mea de dragoste Vă rog, nu pariaţi prea mult
Pe această iluzie.

Nimic nu se învaţă de la nimeni
Până când nu înveţi acel lucru
Din propria ta experienţă.
Voi mă veţi iubi
Abia după ce
Veţi ajunge-n situaţia mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste, Poezia mea de dragoste nu e iniţiere, În versurile mele nu veţi găsi
Descrise somptuos
Poziţiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiană Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste E o imensă vatra de cenuşa
La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luaţi aceasta carte-n mâini,
Aceasta machetă a unui teatru tragic, Iubirea e tragică.
Pentru că iubirea e moarte,
Iubirea e tragica
Pentru că actorii o rostestesc cu suflarea tăiată, Măreaţa cum e
În scriitura pe care au învăţat-o, Dar abia aşteaptă să coboare

După ce şi-au îmbrăcat hainele de stradă În fierbintea, urâta, dar pasionata lor Iubire de oameni.
În sala pe fiecare-l aşteapt-o femeie, Undeva, la balcon, o fată pura plânge, Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal, Se sărută pe scenă cu o actriţă.
Vai, eterna contradicţie
Dintre artă şi viaţa!

Nu vă luaţi după spusele mele, ci după cele scrise Citiţi cartea mea
Când viaţa v-a obosit de-ajuns într-o zi, Eu nu am pretenţia să vă învăţ nimic, N-am decât orgoliul de-a mă alătura Cu toată cenuşa distrugerii mele
Cenuşilor voastre,
Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăşi BR> Lumea.

Şi când veţi vedea
În faţa ochilor voştri arzând de iubire Tunurile veacului pregătindu-se s-a-distruga Câmpiile şi fabricile,
Oamenii şi munţii,

Păsările şi peştii,
Bibliotecile şi spitalele,
Mormintele şi bisericile,
Nu pregetaţi, aruncaţi-vă hainele de pe voi, Îmbrăţişaţi-vă, sărutaţi-vă,
Şi pentru că pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde, O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionata de-atâtea arme,
Sub ochii holbaţi ai armatelor,
Sfarimând ochelarii greţoşi ai generalilor, Fără nici o ruşine,
În numele singurei religii care ne uneşte, Credinţa în continuitatea speciei umane, Iubiţi-vă,

Iubiţi-vă pe tunuri!
Concediaţi tunarii
Şi dezamorsaţi obuzele
Şi daţi-ne acest prim şi netrecător Semn al păcii universale.

Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Iubiţi-vă până le veţi hodorogi,
Până le veţi scoate din funcţiune, Iubiţi-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmpla s-aveţi în mâini, Actele voastre, banii voştri, oglinzile, Chiar şi această carte care nu are decât meritul Că aparţine unui om
Care în viaţa lui, deşi n-a avut norocul Să facă dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit şi n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiţiei umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grijă medicului
Şi cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeţia mea,
Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor Iubirea pe tunuri!

Adrian Păunescu - Iubito, Vine Toamna Iubito, vine toamna peste toate
Bacovia reintra în portrete
Cad frunze picurând singurătate
Şi tu ai gesturi parcă mai încete.

Şi te iubesc la echinox şi după
Iubito, vine toamna să decline
Să macine, să năruie, să rupă
Al lumii apogeu de feminine.

Cum tu rămâi la ţărmure de mare

Eu plec s-aştept şi crivat şi omături Şi să mă-mbăt la mese singulare
Cu umbra lui Bacovia alături.

Iubito, vine toamna dinspre munte
Cu ghilotine şi anestezie
Tot omul e un snop de amănunte
Care ameninţa esenţa vie.

Cu hachiţe şi mofturi şi-alte alea Îmi eşti pedeapsa, dar îmi eşti şi doamna.
De pomi sinucigaşi se umple valea
Iubito, te iubesc şi vine toamna.

Natura se închide ca un templu
Cu lacate de fosfor şi rugina
Eu morţii mele te voi da exemplu
Cât eşti de disperată şi senină.

Iubito, vine toamna până-n oase
O simt în mâna care ţi se-ntinde
Priveşte, ies fumuri peste case
Iubito, după toamna vin colïnde.

Adrian Păunescu - La Nunta Ta
Eu vin la nunta ta, iubito
Şi nu voiesc nimic să-ţi cer
Dar roagă-ţi naşii să mă lase
Să-ţi cânt la nunta lerui ler.
Colindător fără de casa
Colindător fără noroc
Un strop de vin şi-un strop de pâine Îţi cânt şi-apoi o iau din loc.
R. Dreptul să colind îl cer
Dalbe flori şi lerui ler
Pentru ea, doar pentru ea
Măritată mea!

Am drum în fata şi în urma
Din când în când mai mor prin munţi Dar am venit să-ţi cânt colindul
Preafericitei tale nunţi.
Pot să-l rostesc şi din picioare
Nu am pretenţii de mesean
Un strop de vin şi-un strop de pâine Şi-am să-ţi colind nepământean.

Iubita mea vândută lumii
Nimic n-aş mai putea să sper
Că florile nu mai sunt dalbe
Şi lerui nu mai este ler.
Dar eu colind bătut de lacrimi
Colind şi voi mai colinda
La toate nunţile dïn lume
Afară doar de nunta mea.

Adrian Păunescu - La adio
Se afla litere şi farduri
Şi nişte munţi sunt între noi
Dosare-nchise, triste garduri
Şi nici nu o să mai vină apoi.
În pragul iernii absolute
Sărută-mi tâmplă albă, hai
Şi-apoi scufundă-te şi du-te
În orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic să-ţi spun
Pe curând sau rămas bun
Apăru, numai nu, la adio tu.

De ce să îţi spun la revedere?
N-aş mai avea nici un motiv „Adio" drepturile-şi cere Că te-am pierdut ddefinitiv.
Şi de la mine până la tine

Cuvântul însuşi va-ngheta
Nici să te strig nu ştiu prea bine Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oară
Ştiai şi tu, plângeai şi tu
Şi-ai plecat cu tot cu gara
Nici tren nu mai exista, nu.
Eu m-am întors încă o dată
Vroiam să vin pe urma ta
Dar unde-i linia ferată
Parcă a luat-o cineva.

Eu ţi-aş mai spune amănunte
Destinul de-aş putea să îl schimb
Iubita mea de peste munte
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de atunci nu o voi găsi-o
Şi eu acela am murit
Sub cinic nuclear adio
Noi bietul cuplu pârjolit.

Adrian Păunescu - Leagăn Pentru Toată Copilăria
Pune-ţi, copile, capul pe pernă,
Te-aşteaptă vise, prunc adormit,
În vise viaţa este eternă,
Cu ceruri blânde şi fără sfârşit.

Ce ştii tu-n lume câte se-ntâmpla, Nici nu e bine tu să le şti,
Lumea-ngenunche la a ta tâmpla,
Şi, lângă tine suflet, cor de copii.

Astăzi, copile, eu îţi dau pâine,

Tu pâinea asta o musti firesc,
Ce-ţi dau eu astăzi tu-mi vei da mâine, Eu, legănându-te, îmbătrânesc.

Trupul tău fraged ca un mesteacăn
Să se îndoaie galeş în somn,
Ca să creşti mare, plâng şi te leagăn, Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ţi-o scapăr
Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, ca eu te apăr,
Ca eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tăi sunt vii
Şi mai au viaţă şi mai au zile,
Să crezi că pururea ei vor trăi.

Mama şi tata ţie-ţi vor face
Leagăn de stele şi de ninsori,
Să-ţi fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumină la ursitori.

Pune-ţi, copile, capul pe pernă,
Dormi şi visează bunul tău vis,
Ca-n vise viaţa este eternă,
Visul e lumea ce eu ţi-am promis.

Pat de răchită mirositoare,
Leagăn albastru şi-ncondeiat,
Pentru copilul care răsare
Şi-ai cărui ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagănă, veghează tata,
Somnul ţi-l apara ochi părinteşti, Dormi şi visează că lumea-i gata
Şi te aşteaptă numai să creşti.

Mie-mi trec anii, ţie-ţi vin anii, Poate că mâine îţi va fi greu,
S-accepţi ca astăzi eu ţi-am spus nani, Dar nani-nanï,

frumosul meu.

Adrian Păunescu - Lemn de foc
Şi va veni o vreme, când toate se vor spune Şi ce-i banalitate, va deveni minune şi va urca iubirea la rangul ei cel mare Şi am să vin la tine, să cad de pe picioare.
Şi ca să-mi fie bine, eu cred că e mai lesne, Să fiu copac În lume, să port pământ pe glezne Şi încă de cu toamna, de toamna ce-o să vină Să pot intra sub iarba, să capăt rădăcina.
Şi când se lasa noaptea pe noi ca o arsură Cu florile nebune, să te sărut pe gură.
Tu însuţi mă vei pune pe foc, cum se cuvine Dar când voi arde-n soba, voi fi din nou cu tine.
Şi n-ai să ştii probabil, prin crivatul de sânge, De ce se uita focul În ochii tăi. Şi plânge.

Adrian Păunescu - Lied vechi de dragoste Un stingher,
Alt stingher
Nu pot face doi.
Geru-i ger,
Leru-i ler,
Fără noi.

Ninge să despartă cifrele şi mârâi, unu şi cu unu nu se mai fac doi,
Tabla adunării, tabla înmulţirii
Ne trimit acasă, singuri amândoi.

Şi vor fi consilii de juris-prudenta şi vom duce-n braţe cositor topit.
Şi voi scrie-o carte numai decadenta ale cărei titluri au şi-ncaruntit.

Trec pe lângă tine ţipătoare trenuri botezate-n templul prăfuitei gări
Şi de fiecare te-ndoieşti şi tremuri şi la geamul negru speriată sari.

Câte brazde tulburi pasul meu răstoarnă în împotrivire veşnic să mă scald
Dar acum, ca totul a intrat în iarna, vreau să-ţi fie bine, vreau să-ţi fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai ţin minte, n-am avut răbdare, n-ai avut noroc, între noi, femeie, nu au loc cuvinte, felinarul nostru a fost pus pe foc.

Tu, îmblânzitoarea stărilor de luna, tu, zămislitoarea stărilor de gri, cum suporţi întreaga linişte comună, când erai născută spre a mă iubi.

Unul şi cu unu nu mai vor să facă, nu mai vor să facă niciodată doi,
Tabla adunării tremura săraca,
S-a mutat întreaga lume între noi.

Umbre fără forme s-au urcat pe ringuri, vânturile iernii cauta răspuns,
Unu minus unu fac doi oameni singuri, unu minus unu, asta am ajuns.

Adrian Păunescu - Lume, lume
De la mine pân' la tine
Numai fluturi şi albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea,
Numai lanţ şi numai za,
Unde-i ea şi unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume,
Numai fiare fără nume,

De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei,
Numai lupte şi scântei,
Ei acolo, eu aici,
Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,

Numai guşteri şi ruine,
Din neant la dumneavoastră,
Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu şi eu şi plânsu-mi,
De la eu până la însumi.

Adrian Păunescu - Lumineze-ne Zăpada Lumineze-ne zăpada
Care mistuie Carpaţii
Lumineze-ne zăpada
Care cade pentru alţii.

Lumineze-ne zăpada
Care cade pentru alţii
Cer de gheaţă şi cenuşa
Care cade pentru alţii.

Ce absurd cristal acesta
Început în noaptea vineri
Ca-naintea ei fusesem

Încă vii şi încă tineri.

Eu aud o lumânare
Cum trosneşte timpurie
Pe Carpaţi în timp ce ninge
Pentru sfânta cununie.

Pe Carpaţi se-aude-un preot
Locul nunţii căutându-l
Fulgii luminându-i calea
Cad cutremurând pământul.

Este turture mireasa
Tinere, ridică-ţi spada
Ne-ameteasca-ne zăpada
Lumïneze-ne zăpada.

Adrian Păunescu - Manifest pentru sănătatea Pământului
Aproape am ajuns să ne mândrim
Ca mai rapid în acest veac se moare, Ca noi ne-mbolnavim şi suferim
De boala bolilor fără scăpare.

Stupizi actori ai tragicului rol,
Mai şi avem puterea inumană
De a vorbi despre acesta rana
Ce va lăsa pământul strep şi gol.

Noi suntem fiii veacului bolnav,
Noi suntem canceroşii de elită.
Nu ne mai vindecam cu nici un praf, Bieţi iovi pe o planetă părăsită.

Şi mai avem şi straniul obicei
De-a spune şi-n piept a ne şi bate Ca moartea ne-a făcut averea ei
Vânzând înstrăinata sănătate.

Şi chiar acum, când eu acestea scriu, Când vă vorbesc plângând la fiecare, Pentru un om sub cer e prea târziu.
Un om măcar ireversibil moare.

Oameni politici încă sănătoşi,
Bărbaţi puternici situaţi la cârma, Priviţi acest pământ de canceroşi!
Uitaţi-vă voi înşivă în urmă!

De nu cumva sunteţi şi voi pândiţi Şi de sfârşitul nu vă e departe,
De nu v-a pus în drum ca să-i stârniţi Ogoare de cenuşa muma moarte.

Şi dacă vă convingeţi că-i real,
Ca omul hăituit de moarte este,
Că zeul lumii cade de pe cal
Străpuns ca de leucemii celeste,

Dacă nevasta unuia sta sub
Puterea bolii mari ca într-o cuşcă, Dacă e cancer într-al lumii trup

Şi-n nervii ei miros de praf de puşcă,

De ce luptaţi cu armele de foc
Şi-aţi dus mortea la perfecţiune?
De ce nu puneţi banii la un loc
Pentru aflarea leacurilor bune?

Că nu atât un ne-nsemnat câştig
Al vreunui doctor să ne enerveze,
Ci banii daţi pe moarte şi pe frig Să pună omenirea-n paranteze.

Nu-i număraţi ilustrului chirurg

Banii luaţi pe grave operaţii
Dacă nu ştiţi şi banii care curg
Ca să distrugă rase, neamuri, naţii!

Mătuşa mea face economii
La gaz, lumina şi ades la carne
Fără a-nţelege şi a şti
Ca-n spate omenirea-i pune coarne.

Degeaba sânt chemaţi marii sarmani Cureaua să o strângă cu credinţă,
Când voi zvârliţi fără vreo trebuinţă Sudoarea lor şi-a sutelor de ani.

Ne mor părinţi de cancer şi ne mor Copii şi fraţi şi cunoscuţi şi rude Nimic n-amâna ora morţii lor,
Urechea cerului nu-i mai aude.

Am merita şi noi să mai trăim.
Daţi banii noştri pentru sănătate, Ca astăzi am ajuns să ne mândrim
Cu boala nostra, prima între toate.

Vrem viaţa pentru cei ce i-am născut.
Vrem viaţa pentru noi, aflaţi în viaţă, Ca moartea chiar în noi lucrează mut Acum, când noi vorbim despre viaţă.

Vrem să trăim! Putem să dăm şi şperţ Pentru măcar un an de sănătate.
Opriţi vă implorăm acest comerţ
De moarte şi de tot ce nu se poate.

Oameni politici, bunii noştri fraţi, Noi v-am cedat şi ranguri şi proporţii.
Dar nu putem continua.
Stopaţi aceasta competiţie a morţii.

Adrian Păunescu - Maşina de tuns
Cine-ar fi putut să ştie
Nimeni nu mi-a dat răspuns,
Despre marea energie
A msinilor de tuns.

Prea mi se părea urata
Şi-aş fi vrut de ea să scap
Când scotea un fel de bata
Din frumos, pletosul cap.

Nu mă mai tundeau părinţii
Ci frizerul pomădat
Care mai scotea şi dinţii
Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi În creştet
Ce cu trudă a crescut
Va mai da un sclipet veşted,
Va cădea într-un minut.

Nu am să mai dau din plete,
Voi fi trist şi mic şi chel
Şi dispreţuit de fete: „Lasă-l, lasă-l, vai de el”.

Noaptea stăm cu capu-n perna
Şi plângeam şi eu În gând
Şi problema mea eterna
Ar fi fost să îl văd crescând.

Doamne, unde-i adevărul
Într-o lume cu frizeri,
Dacă mie-mi creşte părul
Şi se duce nicăieri?

Şi uitam încet de dânsul,
Aveam treburi fel de fel,

Până când plăteam cu plânsul
Faptul că eram iar chel.

Simt şi-acum că mă mai doare
Orice punct unde-au ajuns
Foarfecele muşcătoare
Şi maşinile de tuns.

O maşină infernală
Ca un şoarece subtil
În toţi anii mei de şcoală
Mi-a râs părul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine!
Cei de-acasă iarăşi spun,
Şi porunca lor revine
Şi frizerul e nebun.

Mă aşează la oglindă
Tânăr, liber şi frumos
Şi-mi văd fata suferinda
Când mi-arunca părul jos.

Ştiu că totul chiar aşa e,
Cum a fost să simt atunci,
Când se hotărau să îmi taie
Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume,
În convenţii merg şi eu,
Un frizer va şti să-ndrume
Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe,
Dintr-un sat tăcut din sud,
Un frizer îmi scrie carte,
Foarfecele i le-aud.

Şi închid cu forţa ochii
Şi-aş voi să uit acum
Pe frizerii mediocri
Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-aşează la oglindă,
Iar mă văd precum am fost,
Iar, cu fata suferinda
Caut faptei lor un rost.

Dar o mână tremurândă
Îmi mai dă şi azi răspuns

Prin tic-tacul de osânda
Al maşinilor de tuns.

Află totuşi adevărul
Căutat de-atâtea ori,
O să-ţi crească liber părul
Numai după ce-ai să mori.

Adrian Păunescu - Mi-e imposibil fără tine Nici nu mai ştiu dacă erai frumoasă Şi nici În ce culori îţi stă mă bine, Ştiu doar ca amintirea nu mă lasa
Şi că mi-e imposibil fără tine

Vizionez femei nenumărate,
Femei interesante mă mai suna,
Dar rece şi străin mă simt de toate Şi nu mă văd cu ele împreună.

Nu pot nici să-mi explic întreaga dramă, Care-a decurs din întâlnirea noastră, Dar vechiul loc al dragostei mă cheamă Şi tu îmi faci cu mâna la fereastră,

Subtile explicaţii cui i-aş cere?

Tot prostul face pe interesantul
Şi-n condamnarea asta la tăcere,
Mai conversesz de-a surdă, cu neantul.

Şi cum să transformăm iubirea-n ura, De ce nu noi, ci solii să lucreze şi să pătăm simţirea cea mai pură, Punând incendiul tot În paranteze?

N-aş vrea să te-ndarjesc sau să te sperii, Nici să te fac să te-ndoieşti de tine, Dar eu te-am adorat fără criterii, Este bolnav, al patimii depline.

De dragul tău, am fost cu lumea-n lupta, Te-am apărat de bârfe şi de crivat şi după toată veghea ne-ntrerupta, Cedez numai În lupta împotrivă-ţi.

Şi, totuşi, tu ai fost cea mai frumoasă, La mine-n braţe îţi fusese bine,
Obsesia iubirii nu mă lasa
Şi-mi este imposibil fără tine.

Adrian Păunescu - Minciunile
Dar, hai, să ne spunem minciuni importante, Dar, hai, să ne spunem minciuni şi mai mici, Aşa cum amanţii le mint pe amante
Şi ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave, Dar, hai, să vedem cine minte mai mult, Asculta delirul consoanelor grave, Cum şi eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasă, e foarte frumoasă Minciuna aceasta pe care mi-o spui, Aşa că, te rog şi pe mine mă lasa Să pălăvrăgesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe şi solo Şi ies campioni mincinoşii cei mari, Dar, draga Păcala, tu ce faci acolo?

În campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a minţit niciodată, E multă minciună la noi pe pământ, Sunt false recursuri şi nu-i judecata, Balanta cea veche-a dreptăţii s-a frânt.

Dar, hai, să minţim fără nici o ruşine, Dar, hai, să minţim în direct şi-n răspăr, Că poate prin rău vom ajunge la bine, Minciuna supremă va fï adevăr.

Adrian Păunescu - Miros de coasa
E amurg şi mai rămân
Lângă foc şi amintire,
Mă adun din risipire,
Şi încep să cânt păgân.

A fi fire şi nefire,
Nu mai ştiu ce mai îngân,
Umbla cineva la fân,
Simt venind miros subţire.

Taie cineva lucena,
Cu o coasă veche, grea,
Ca şi când şi-ar repeta
Că doar moartea e eternă.

Parcă-aş sta, parcă aş pleca
Parcă sunt altcineva.

Adrian Păunescu - Moartea bătrânilor Mai muncim o vreme, tata-mare,
Ca să strângem bani de-nmormîntare, Mai muncim o vreme, mamă bună,
Şi-or să ne îngroape împreuna.

Leu cu leu aţi adunat o viaţă,
Aţi făcut economii de piaţă

Şi acum aşa a fost să fie,
Să n-aveţi bani pentru sicrie.

Vremuri mări, puternice reforme,
Toate cheltuielile-s enorme,
Pune, tata, capul pe o pernă,
Viaţa ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte, Trage-te, bătrâne, într-o parte
Şi rămâi, pân-la sfârşit, de pază, Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie,
Poate, pân-la urmă, cine ştie,

N-avem dreptul de a fi statuie,
Dar măcar un lemn şi nişte cuie.

Pune, mama, masă mai săracă,
Să le dăm şi alor care pleacă,
Să la stăm cu mila împotriva,
Printr-un biet colac şi o colivă.

Lasă-ţi, mama, ochii peste tara,
Să o faci din moarte să tresară,
Ca pe noi din nou să nu ne nască,
Fara-o-nmormîntare creştineasca.

Groapa ne-a urcat pân-la călcâie,
Dar n-avem nici bani pentru tămâie şi lumânărarii ne despoaie,
Şi ce scump şi drumul pân-la rai e!

T; îne, mama, tine, tata, uşa,
Să nu intre peste noi cenuşă,
Hornurile gri să nu-şi reverse,
Peste noi cenuşile perverse.

Ce impozit fiecare boală,
Ce exploatare ireală!
Scândura sicriului ne costă
Mult mai mult ca viaţa noastră, fosta.

Pune, tata, mâna pe-o secure,
Să luăm sicrie din pădure,
Pune, mama, mâna pe o pâine
Şi împarte-o, că murim chiar mâine.

Vremuri de inflaţie şi sila,
Moartea însăşi a ajuns umila
Şi, în fond, pe noi ce ne aşteaptă?
Doar o sinucidere-nteleapta.

Noi, bătrânii, am rămas pe drumuri, Într-un crematoriu numai fumuri,
Şi murim, ajunşi pe înnoptate,
Marfa cea mai ieftină din toate.

Adrian Păunescu - Mortul învingător Ce ţară, ce morală, ce prăpăd,
Un fapt de viaţă mai grozav ca toate, Un mort este votat majoritar
Şi-n clasament pe toţi cei vii îi bate.

Aşa a fost şi este şi va fi
Conflictul de-ntuneric şi de groază, Un mort învinge pe cei vii la vot
Şi ei aproape cred că îi trişează.

Şi, vai, absurde autorităţi
Se strâng buluc şi judeca drăceşte Şi îl declara pe învinsul lui
Învingător, doar pentru că trăieşte.

Şi mortului ce i-a învins pe vii

Nici nu au apucat să-i facă groapa Şi-n primăria lui de-nvingator
E ordin că petrecerea să-nceapă.

Şi prostii râd, în nebunia lor,
Întărâtaţi de liniştea nocturna
Şi unul zice: hai să-l îngropam,
La locul care-i place lui, în urnă.

Ce ţară, ce morală, ce prăpăd,
Politica de-a pururi surdo-mută,
Învingătorul se întoarce-n sat,
Dar voturile lor nu-i mai ajuta.

Probabil, e-o parabolă, aici,
Chiar dacă nu o pomeneşte cartea,
Trăim învinşi în fiecare zi,
Iar, ca să biruim, plătim cu moartea.

Adrian Păunescu - Mugur De Nichel
Primăvara în ţări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
Şi-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun şi şampon,
Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?
La vama nici acte nu-ţi cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză şi-o fisa
Şi oamenii-i sunt bieţii servi,
Primăvara-i o criză de nervi,
E o criză ea însăşi în criză.

Adrian Păunescu - Mâini pedepsitoare De câte ori îmi amintesc, rebelo,
Că îmi provoci de bună voie rău,
Mă înnegresc la faţă ca Othello
Şi mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă,
De orice gând răzbunător mă usc
Şi, cum te ştiu curata şi umilă,
Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează,
Un simplu zvon mă poate-asasina,
C-am auzit cu jena şi cu groază
Că-ţi faci un fel de mica lumea-a ta.

Au fost destule între moft şi ţâfna, Cu scene de amor şi de război,
Dar mă stupefiază aceasta râvna
De a distruge totul între noi.

Alerg, în faţa lumii, ca o torţa,
De dinainte de-a te naşte tu,

Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forţă, Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără proba, Acum, de dorul tău nu pot să dorm, Va trebui să-mi las la garderobă
Aceste mâini care-au crescut enorm.

Adrian Păunescu - Naşterea lui Eminescu Ciudata noapte simt ca o să fie
Şi-o să trazneasca în dicţionar,
La noapte, în Moldova mijlocie,
Se naşte Eminescul nostru iar.

A fost sortit să vână-n cea mai dulce şi-n cea mai sfâşiată dintre ţări, pleca-vor toţi ai zilei să se culce şi-l vor primi strămoşii lui călări.

Aşa firesc se-ntâmpla nefirescul,
Pământul nostru suferă adânc,
La Ipoteşti se naşte Eminescu
Şi-n toată România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec şi o slovă, se naşte steaua celor ce-au tăcut, îngenunchez, în faţa ta, Moldova,
Şi mâna mult lovită ţi-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâşiată ai fost, Moldova, cum să spun nu pot, dar Eminescu ce se naşte, iată,
În Doina lui, o să cuprindă tot.

Ciudata noapte, noaptea noastră mare, o noapte cum a fost la început,
Şi, de la Cemăuţi şi pân' la Mare, pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată, toţi fratii-nstrainati se regăsesc, în el o inimă va şti să bată
Acum şi veşnic, dorul românesc.

În Voroneţ s-a răsculat albastrul, ca dintr-un cer fremătător de fraţi, la noapte-n ţară va urca un astru, se naşte El, Români, vă închinaţi!

Adrian Păunescu - Ne mor prietenii Ne mor prietenii, ne mor,
Murim şi noi în moartea lor,
Ca-ntârzie îngrozitor,
Într-una, primul ajutor,
Chemat la patul tuturor,

Mereu, e de ales: or-or!
Se rupe ata pe mosor,
Tuşesc segmentele-n motor,
Ne mor prietenii, ne mor
Murim şi noi în moartea lor,
Şi amintirile ne dor,
Ne mor prietenii, ne mor.

Adrian Păunescu - Nebun de alb

Acum sunt mai pustiu ca totdeauna, De când mă simt tot mai bogat, de tine şi-mi stau pe tâmple soarele şi luna, Acum mi-e cel mai rău şi cel mai bine.

M-aş jelui în fel de fel de jalbe
În care nici n-aş spune cum te cheamă, Pătrate negre şi pătrate albe
Îmi covârşesc grădină şi mi-e teamă.

Şi, uite, n-are cine să ne-ajute,
Abia-şi mai ţine lumea ale sale
Şi-ntr-un perete alb de muze mute
Nebunii negri cauta o cale.

Prin gări descreierate - accidente, Marfare triste vin, în miezul verii, Iar eu sunt plin de gesturi imprudente, Ca să te-apropii şi ca să te sperii.

Jur-împrejur, privelişti aberante, Copii fragili ducând parintii-n spate, Bătrâni cu sânii gri de os pe pante Şi albatroşi venind spre zări uscate.

Mi-e dor de tine şi îţi caut chipul În fiecare margine a firii,
În podul palmei, dacă iau nisipul, Simt un inel jucându-se de-a mirii.

Te-aud în bătălii din vreme-n vreme, Ostaşii gărzii tale ţi se-nchina,

Iubita mea cu foarte mari probleme, Cu chip slavon şi nume de regină.

Fiorul rece prin spinare-mi trece, Când mi-amintesc cu gene-nlacrimate Ca tu, de la etajul treisprezece,
Voiai să te arunci, să scapi de toate.

Dar tu-ntelegi, de fapt, că nu se cade Să-ţi pui în cumpănă întreaga viaţă, Că nu-s în joc abstractele rocade, Ci sângele ce fierbe sau îngheaţă.

Neputincioasă, tristă şi frigida,
Aşa ai fost şi apăreai senină,
Dar cel care-a ştiut să te deschidă Nu-i fericit, ci îmbătat de vină.

De te lucram sârguincios cu dalta, De te făceam din carnea mea, iubito, Nu deveneai, cum astăzi eşti, o alta, Pe care la căldură am trezit-o.

Lăsând ambiţiile de o parte,
Ne aruncăm în marea nemiloasa
Şi-mpreunati, ca filele-ntr-o carte, Ne facem, din sudoare, sfânta casa.

Pe urmă, vin ceilalţi să ne-o distrugă Şi ochii tăi mă cauta întruna
Şi eu înalt nefericita ruga,
Purtând pe tâmple soarele şi luna.

Şi te iubesc cu milă şi cu groază, Tot ce-i al tău mi se cuvine mie,

Ca un nebun de alb ce capturează
Regina neagră, pentru veşnicie.

Adrian Păunescu - Nici o carte

De când ai plecat departe,
Mă gândesc să scriu o carte,
Dar de-aici şi pân` la tine
Nu se merge, nu se vine.

Pot să îţi fiu supus paharnic,
Tot ce-ţi scriu, îţi scriu zadarnic şi de-ar fi să-ţi mai ajungă
Cartea mea de cale lungă.

Mila ta eventuala
M-ar atinge ca o boală,
Nişte lacrimi de la tine
Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie,
Dacă te-aş putea descrie,
Dar mă ţine, mă reţine
Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rană
Şi-o-ncercare inumana
Şi nu poate nici o carte
Să te-ajungă până la moarte.

Adrian Păunescu - Niciodată
Niciodată

Un cântec nu-i nimic în lumea asta Mai bine să-l zdrobeşti şi apoi să taci Când el cu o iluzie nu umple
Ghiozdanele copiilor săraci.
Destul cu-atîtea găşti aristocrate Ce cauta şi-n cântece câştig
Un cântec nu-i nimic dacă nu face
Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată

Să nu uităm de cei mai trişti ca noi.

Dezmostenitii-şi cauta o cale
Nenorociţii trec cu paşii grei
Nu ne putem închide-n cabinete
Făcând uşor abstracţie de ei.
Mizeria exista până-n oase
Popoare mor şi indivizi decad
Nu-i cântec pe pământ să nu miroasă A foc, a năduşeala şi a iad.

Şi dacă toate cântecele noastre
Nimic nu sunt şi chiar nimic nu pot Noi pentru cei săraci şi fără şanse Suntem mereu datori să facem tot.
Măcar atât din toate să rămână
Din tot ce-am pătimit la focul mic Un vers, o spovedanie, un cântec
De partea celor care n-au nimïc.

Adrian Păunescu - Nimeni Nu E Singur Pe Pământ
Nimeni nu e singur pe pământ,
Cineva În grija lui îl are,
Nici cei singuri-singuri nu mai sunt Dacă are umbră fiecare.

Singur stai În casa şi gândeşti
Că eşti singur fără mântuire,
Dar În pragul casei părinteşti
Se aude-un greierat subţire.

O scrisoare-ţi fosneste-n mâini,
Un poştaş la uşa ta mai bate,
Latra-n depărtare nişte câini,
N-ai să mai cunoşti singurătate.

Asta este boală cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapa,
Când În plânsa sete, cineva
Îţi aduce un pahar cu apa.

Umbre jos şi norii sus pe cer,
Cai păscând şi soarele În scăpat,

Om stingher În drum spre om stingher

Nimeni nu esingur pân' la capăt.

Adrian Păunescu - Noapte bună, Motu şi adio
Buletin de ştiri sub semn de doliu, Umbrele pe scena se aduna,
Ai plecat din rolurile vieţii,
Pentru rolul morţii. Noapte bună!

Într-o viaţă excepţională,
Le făceai în felul tău pe toate
Şi-a venit târâş la tine moartea,
Contrapunctul de banalitate.

Înaintemergător în viaţă,
Înaintemergător în arte,
Pentru ce motiv să fii, de astăzi, Înaintemergător în moarte?

De la care band de îngeri tragici
Ar putea un plânset să pornească,
Dacă înşişi Beatlesii şi Stonesii
Gusta încă pâinea pământească?

Fără zgomot ţi-ai trăit sfârşitul, Fără speculaţii, fără jale,
Ai plecat din rolurile vieţii,
Ca să intri-n rolul morţii tale.

Ultimul popas, la tine-n teatru,
Unde ai venit la tinereţe,
Doliul tău ni s-a urcat pe tâmple, De lumina ta să ne dezveţe.

O furtună s-a stârnit în scenă,

Straniu turbion al vestii rele,
Cineva, care produce noapte,
Suflă-n reflectoare şi în stele.

Clipa despărţirii e aproape,
Pleci, într-o tăcere suferindă,
Parcă mor şi eu, puţin, cu tine

Şi îmi pierd imaginea-n oglinda.

Freamătă prin ţară vesti cumplite
Şi noroiul ne-a cuprins cu brio,
Să nu uiţi să-l vizitezi pe Shakespeare, „Piesa-i gata şi ai tras oblonul”, Noapte bună, Motu şi adio.

Adrian Păunescu - Noaptea de adio
M-ai condamnat să nu mai ştiu de tine Şi am primit umil sentinţa ta
Şi-acum, când nici o veste nu mai vine, Mă tem de totce s-ar putea întâmpla.

Mă tem de ape care iau cabane
Şi de pierduţii călători prin munţi, Mă tem de lăcrimarea din icoane
Şi de secrete pregătiri de nunţi.

Eu care ţi-am vegheat şi zi şi noapte, Itregul mers discret prin Univers, Cum i-aş putea permite inimii să rabde Acest umil accident pervers?

E inutil să-ţi mai aduc elogii,
Când tu ai hotărât că nu mai eşti, Dar eu conspir cu meteorologii
Şi cu desenul zaţului din ceşti.

Aştept să treacă tragica beţie,
Şi tu să te întorci dintre străini, Îngenunchiaţi, eu ţie şi tu

mie,
Să pot să mă închin şi să te închini.

Să ne iubim În noaptea de pe urmă, Ca punct final întregii nebunii
Apoi ai dreptul, să te-ntorci În turma, Ca liniştit să pot şi eu muri.

Adrian Păunescu - Noaptea dinaintea primăverii
Cu floarea ploii între dinţi
Şi cu-un cuţit de apa-n mâini,
Voi spinteca tăceri fierbinţi
Sub tainicul lătrat de câini.

E noaptea fără de hotar
Şi ploua fără de cuvânt
Şi lacrimi vechi În ochi tresar
Şi-un foişor În cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un făgaş,
Cuţit de apă nu mai am,
În întunericul de paşi
Sar caii speriaţi În ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur
La fulgerul intermitent,
Stau norii ca-ntr-un abajur
Înşurubaţi În continent.

Şi-mi creşte floarea ploii iar,
Şi-mi cade către dinţi pe chip
Cuţit de apă jugular
Şi mi se face dor să ţip.

Daţi ploaia lumii mai încet
Ca să se poată auzi
Cum inima unui poet

Mai face - n miezul nopţii zi.

Cuţit de apa-n dreapta mea
Şi floarea ploii între dinţi
Ce neguri voi mai spinteca
De dorul zorilor fierbinţi?

Şi iarăşi toate câte-au fost
Devin ce-au fost În mod firesc
Şi nu mai are nici un rost
Ca lacrima să mi-o păzesc.

Şi-adorm ca un ieşit din minţi
La umbra unei negre pâini,

Cu floarea ploii între dinţi,
Cu un cuţit de apa-n mâini.

Adrian Păunescu - O iubesc pe Alba ca Zăpada
Mi se-nlacrimeaza rece spada
Când ajung în faţa ei şi-o văd,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte
Cum ar fi că frigul e frumos,
Dar îmbrăţişarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spada Nici n-aştept să se mai facă zi,
Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada

S-o ating, dar fara-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este Şi îngheţ păzind-o vinovat,
Şi mă tem că va fugi-n poveste
Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spadă,
Să despice-n jurul ei femei,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi-am să mor în basm de dragul ei.

Adrian Păunescu - O veste
Telefonul plânge, parc-ar vrea să-mi spună Că sărmana Tanti a păţit ceva,
C-a venit pe lume ca o veste bună
Şi-a plecat din lume ca o veste rea.

Din această clipă, ea nu mai exista, De pământ e floarea trupului plăpând, A murit femeia singură şi tristă
Ce ne învăţase a trăi tăcând.

Se apleaca-n berna la fereşti lumina, Toată vestea bună e o veste rea,
A murit sărmana, blândă Tanti Tina, Noapte bună, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa
De atâta sunet fără nici un rost,
Vestea rea să vină şi din el să iasă Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu începe, tragic, să-şi plătească Fără opoziţii, fără de cuvânt,
Marea datorie, vama pământească,
Prin bătrânii noştri ce devin pământ.

Adrian Păunescu - Oraţie de nunta
Astfel după tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau decepţii, vreau singurătate, Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul şi eu, ca oricare, La o nebunie, la un ultim glonţ
Ultima speranţă, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar gablonz.

Nu-i nici o problemă, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg.
Şi cu pasiune şi cu voluptate
Şi credeam în tine, vrednic şi întreg.

Hai, întinde mâna pentru despărţire Schimbă-ţi telefonul, ca şi eu mi-l schimb Salutări miresei, salutări la mire, Poate se rezolva toate între timp.

Întra în mulţime, nimeni n-o să ştie Doua, trei persone care ne-au ascuns, Eu voi ţine minte scurta nebunie
Şi-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudată n-o voi regasi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit.
Nunta fericită, te-am iubit, adio, Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi că se confirma bârfa despre mine: Te-am lăsat deodată crud şi nefiresc Totuşi ţine minte, ţine bine minte Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

Adrian Păunescu - Ordinea De Zi
Dup-atîtea grozavii care mai sunt
Şi-naintea celor ce vor fi
Noi, cei simpli şi cei buni de pe pământ Vrem o altă ordine

de zi.
Recunoaştem, sunt probleme fel de fel Se mai vinde pielea unui urs
Dar înaintam solemn acest apel
Dar înaintam acest recurs.
Viaţa noastră unde e?
Viaţa noastră, ce-aţi făcut cu ea?
În cuprinsul tablei noastre de valori Peste aur şi argint şi diamant
Pentru noi, ca simpli muritori
Viaţa-i lucrul cel mai important.
Viaţa noastră n-are parcă nici un rost Viaţa noastră e un ban de schimb
Pe pământ noi, oamenii, o ducem prost Şi murim absurd şi la netimp.

Dacă-i bal, atunci să fie, totuşi, bal, Protestam în modul cel mai crunt
Nu vrem mila sau concediu medical
Vrem să ne înscriem la cuvânt!
Haideţi să uităm să vieţuim urât
Mai avem pe lume ce iubi

Şi sătui de surogate până-n gât
Să refacem ordinea de zi.
Dacă-i bal, atunci să fie, totuşi, bal Şi un ceai să fiarbă în ibric
Puneţi viaţa noastră punctul principal Şi în rest să nu vorbiţi nimïc.

Adrian Păunescu - Pacient La Final De Veac Şi afla, doctore, c-aici mă doare, Acolo unde geme-un colţ de ţară,
Acolo unde plânge fiecare
Că naţiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fisă,
Te rog, permite-mi să o scriu cu sânge, Începătura bolii este

grija,
Am tricolorul ciuruit pe sânge.

Farmacopeea sta să se răstoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne Şi am în splina ţărănească jale.

Tăiaţi-mă de-a lungul şi de-a latul Şi dumneata şi ceilalţi doctori, încă, Apoi să-mi iscăliţi certificatul
Că nu ştiţi boala care mă mănâncă.

O, doamne, cum vă înşelaţi cu toţii Mi-e capul greu de fiecare veste
Şi nici un minister al sănătăţii
De folosinţă, astăzi, nu-mi mai este.

Sunt numai un creion care îşi scrie Problema tarii lui, încă o dată,
Şi-şi copiază pe curat, târzie,
Aceasta dulce tara zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întâmplă, Acestea să le afle telegraful
Mă trage milul veacului de tâmplă
Din care nu vreau să se-aleagă praful.

Mai am în mine bucurie multă,
Mai am în mine dorul de-a vă spune Că nu doar voi, ci alţii mă ascultă, Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Că n-aveţi voi rezerva pentru mine Eu sunt bolnav de soarta Europei
Şi Pacea doarme-n inima la mine.

Încolo, câte-o tuse, câte-o gripă, Dureri de şale, şoc de şapte

arte, Artrită la picior şi la aripa
Şi, mai ales, în tot, un pic de moarte.

Adrian Păunescu - Paradox sau greşeală Mai înţelept ca totdeauna
Şi tot atât de idiot,
Acum pricep că e totuna,
Să n-ai nimic sau să ai tot.

Şi paradoxul mă omoară
Şi sunt nebun să mi-l explic,
Ca totu-a fost până aseară
Şi astăzi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimţirii sumbre,
Pe care mi-o-nsusesc intim,
Că vieţuim ca nişte umbre
Şi ca şi umbrele murim.

Şi, cum nu-i nimeni să te-acuze,
De stratageme şi de măşti,
Cum au putut aceste buze,
S-ascundă faptul că urăşti?

Un clopot bate într-un munte,
Cu neînţelesul lui bing-bang,
Minunea dragostei înfrânte
Şi-a suferinţei după rang.

Adrian Păunescu - Parastas pentru iubirea care a murit
Să-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit,
În apogeul ei nelămurit,
Mai lăcrimând, de tine şi de mine.

S-o aşezăm la locul de verdeaţă,
În care se ducea, pe când trăia,

Din când În când, să trecem pe la ea, Considerând că încă e În viaţă.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră şi moartă va ramane-n veci de veci, Te văd şi-acum, parcă ştiind că pleci, Cu mâna fluturând la o fereastră.

Dar hai să dăm groparilor oferte
Şi să-l rugăm pe D-zeu s-o ierte.

Adrian Păunescu - Pastel de toamna Pe muntele negru de frunză de vara Te chem cu accent brumariu să te sperii Când spicul de toamna dă-n spicele verii Şi cade lumina şi trage să moară.

Şi sunt întrebări prin natura puzderii Şi sfârâie ploaia dintâi ca o ceară Şi vara ne-nchide în toamna afara
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate să spere
Şi cel care moare ca moartea-i departe Şi noi să fugim şi să scriem o carte În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Că suntem în lume pe-acolo prin partea Pe unde întârzie posta şi moartea.

Adrian Păunescu - Pe steaua cu numele Paler Prietene, dormi, că e noapte
Şi ai de bătut drumuri lungi.
Spre steaua cu numele Paler,
Pe care voiai să ajungi.

Ştiam că le meriţi pe toate,
Şi dreptul la da şi la nu,
Şi parcă uitasem că totuşi
Ai dreptul la moarte şi tu.

Ai stat viaţă-ntreagă de veghe,
Pe muchia acestui cuţit,
Cu grijă dreptăţii şi-a ţării,
Precum îţi fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea,
Ce singur în ultim popas,
Ce singur în cer te întuneci,
Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate,
Şi-n viaţa şi-n moarte stingher,
Drum bun către propria pace,
Drum bun către Lisa din cer.

Armurile pentru plecare
Le-nchidem la ultima za,
Sub steaua cu numele Paler,
Că ştim c-o vei umaniza.

Şi poate cândva, într-o noapte,
Zdrobiţi de părerea de rău,
Noi, toţi, vom afla că e viaţa,
Pe steaua cu numele tău.

Adrian Păunescu - Plopii Fără El
Pe lângă plopii fără soţ
Trec anii cu încetul
Şi ei ar fi aproape toţi
De n-ar lipsi poetul.
El nu a fost nici când era
Doar trecătoare copii
Împrejmuiau absenţa sa
Şi fără soţ toţi plopii.
La locul lor toţi plopii sunt
Foşnind cu tot firescul
Dar n-au nici sens şi nici cuvânt

Lipseşte Eminescu.

Aşa suntem toţi
Destinul ne-arata
Doar plopi fără soţ
Cu soţ niciodată.

Şi primăria-i are-n stoc
Şi-i număra într-una
Dar nu-i mai bate nenoroc
Şi nu-i foşneşte luna.
Nici primăvara nu da sens
N-au vara, iarna, toamna
În jurul lor e-un gol imens
Ce Eminescu-nseamna.
Iubită e acum pământ
Pe care-alearga mânjii
Sau a ajuns o frunză-n vânt
Într-unul dintre dânşii.

Mai bine nici să nu-i vedeţi
Sunt nişte plute oarbe
Numai poetul din poeţi
În cer îi reabsoarbe.
Bat cât mai trist un gând din toţi Frunzişul vestejescu-l
Pe lângă plopii fără soţ
Şi fără Emïnescu.

Adrian Păunescu - Pluton
Aştept primăvara:
Vreau să fiu dus de un pluton suav la primul zid şi împuscat cu muguri şi când voi muri să-mi înflorească toate rănile, să vină toate albinele la rănile mele şi să mă transporte pe aripi
Către tărâmul de polen unde merita să ajung cu flori cu tot, cu tristeţe cu tot, cu primăvara cu tot,
Acum şi-n veacul vecilor.

Adrian Păunescu - Poet retoric
Şi pentru ce te baţi mereu,
Şi te acoperi de ruşine,
Când totul e predestinat
Să se rezolve de la sine?

De n-ar fi noaptea până În rame
Şi ziua până În ochii tăi,
Ar fi să cazi ca o epavă
Peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare
Şi miezul ne e strâmt de tot,
Şi lumea da stufoase aripi
Să te lovească peste bot.

Şi pentru ce să mai arăţi
Ca-n univers domneşte setea,
Şi pentru ce să mai tot strigi
Când nu şti unde ţi-e urechea.

Adrian Păunescu - Poetul
Aş sta, aşa cu faţa-n sus,
Lovit pieziş de vreme
Şi-ncet ca un izvor supus
T; i-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea,

Podeaua care-l ţine,
Cu timpul s-ar dărăpăna
Şi-n casa-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarba
Cu gura începând să văd
Eu, năpădit de iarbă,

Din somnul ca un trist magnet
Ce ştie doar să cheme,
T; i-aş mai încredinţa încet
Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chiparoasa,
Lovit de pietre dureros
Şi mărunţit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar şopti
Despre ce e şi nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârşitul lumii

Şi dacă vărul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiţi şi osul,

Eu, tainic, blând şi tutelar,
Calcând tăceri postume,
Din toţi pereţii daţi cu var
M-aş reîntoarce-n lume,

Către o casă, unde-acum
Şi moartea mai aşteaptă,
Până să-nceapă tristul drum
De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun că încă nu-i târziu.
Ruină e departe,
Iar eu cu inimă te ştiu
Pe viaţă şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş

Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziş,
Să-mbatrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parcă oase-aş plânge,
Să fiu doar calcar şi cuvânt
Şi-un ultim strop de sânge.

Adrian Păunescu - Preacuvantare
Simt inima dictându-mi ritmul ei
Şi-ncep să scriu aşa cum ea îmi bate O carte pură, fără de idei,
O carte de pasteluri vinovate
Ca-n fiecare vers sinucigaş
Mereu e o întâmplare care plânge,
Mereu e condamnat un peisaj,
Mereu natură e un desant de sânge
Şi inima îmi spune să pun munţi
Şi vai să pun În vers, păduri şi nume.
Să uit că noi ca oameni stăm înfrânţi Spre-a fi învingători tot noi ca lume.
Natură e sătulă de idei,
Şi a găsit vindecătoarea cale,
Noi suntem numai copiile ei,
Ea-i seiful actelor originale.
Acuma când murim ne-ntoarcem blând Cu toţii spre ediţia cea pura
Şi ploile ne-aşează murmurând
În matricea primară din natură.
Am fost risipitori şi guralivi,
Am urmărit halucinante ţeluri,
Murim, redevenind definitivi,
Spre-a reintra În temple şi-n pasteluri.
Iată de ce simt inima În piept
Dictându-mi ea pasteluri pentru-o carte Şi-un trăsnet din natura mai aştept Ce scriu aici să ardă mai departe.

Adrian Păunescu - Presimţământul
Va veni iarna, miroase a fulg, -
Ţăranii pun lemne-n şoproane,
Şi sfinţii din mistice taine se smulg Şi încărunţesc În icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc
Muntenii uitaţi de guverne,
Ei care nu au nici salarii, nici loc, Ci doar existente eterne.

Va veni iarna şi apele curg
Trăgând după sine obârşii
Şi-n scurtele zile cu vânat amurg
La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat şi rapid,
Un rug pe sub brume se stinge
Şi gura spre cer dacă vreau s-o deschid Aş spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig,
Un frig ce spre cerga nu mâna,
Atâta mai pot să te rog şi să strig, Dă-mi aspra mănuşa de lână.

Va veni iarna, ba nu, a venit,
Căldura eu n-o voi găsi-o,
Ci trist am să plec, gârbovit, ostenit, Prin munţii ce cântă: Adio!

Adrian Păunescu - Primat estetic
Acum dacă tu eşti departe
Cu mine-i părerea de rău
Dar ea este arta-ntre arte
În numele numelui tău.

Şi iata-ntre noi sunt hotare,

Sunt vameşi şi sunt grăniceri,
Se naşte, se plânge, se moare,
Se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele îngheaţă,

De ras este numele meu
Că viaţa mea parcă nu-i viaţă
Când suna frumos tot ce-i greu.

Acum, când te plâng de departe,
Un vers cara-ntregul meu plâns,
Şi iată-ne iar printre arte
Când viaţa era de ajuns.

Adrian Păunescu - Proverbe

Pe când lumea fierbe, noi mai mari, mai mici Învăţăm proverbe ce se spun pe-aici, Vrem o altă limbă, toţi ar învăţa, Lupul părul schimba, dar năravul, ba.

Hai la moşu' cu proverbe
Dai un ban, dar ştii că fierbe,
Fierbe-n sus şi fierbe-jos,
Hai la moşu' cu proverbe.

Hai la moşu' cu proverbe
Pentru-n nume şi trei verbe,
Iar proverbul dureros,
Hai la moşu' cu proverbe.

Avem multe treburi, făţuim oglinzi, Fugi după doi iepuri, niciunul nu prinzi Vocea ni-i peltică, deci vorbim mai rar, Buturuga mică pleacă de sub car.

Doamne, ce osânda dinspre glasul tău, Ca pisica blânda zgâriaza rău,

Marea mea mândrie în această sta,

Ce nu-ţi place ţie altuia nu-i fă.

Înţelesul scapa, treaba e mai grea, Altuia-i sapi groapa, tu ajungi în ea, Îmi vei duce dorul, frate grădinar, Dar să laşi ulciorul la apă mai rar.

Adrian Păunescu - Rău de moarte
Pierdută iubita de departe,
În săptămâna asta cât un veac,
Vroiam să îmi fie rău, un rău de moarte, S-auzi şi să mă suni să-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare
Ce ar putea interveni-ntre noi,
Visam să auzi că sunt acel ce moare Şi tu să încerci o cale înapoi.

Că tot ce-i rău şi mi se întâmplă mie, Ajunge-n buletinele de ştiri,
Şi orice om din zvonul public ştie, Voiam să cad, să plângi şi să te miri.

Nu mi-e prea clar dacă doream chiar moartea Sau mă gândeam că tu m-ai fi salvat, Aşa precum ne înlănţuieşte cartea, Nevinovată şi nevinovat.

Ştiind că tot ce fac şi spun se ştie, Aş fi căzut pe o stradă sau pe-un ring, De un infarct sau de-o lipotomie,
Cu suferinţa mea să te conving.

Dar dacă după legile tăcerii,
Tu n-ai să poţi acest coşmar să-l treci?
Mai bine mă opresc să nu te sperii Şi să te pierd, iubita mea, pe veci.

Tăcuta mea iubită de departe,
În mine însumi s-a-ntâmplat ceva,

Mi-a fost atât de rău, un rău de moarte, Dar nu m-am prăbuşit de grija ta.

Din egoismul meu fără ruşine,
Mă-ntorc, iluminat şi nefiresc,
Mi-e rău, de-atâta grija pentru tine şi trebuie să supravieţuiesc.

Adrian Păunescu - Recviem pentru poetul poeziei
Am aşteptat să treacă timp destul
Pentru-a putea În linişte închide, Ca pe-un zăvor de taină, glasul meu, Plângând pe cel din urmă Philippide.

Cei ce i-au luat din drept îmbraca azi Ca pe-un efect ce i-ar purta departe, Tristeţea lui de om însingurat,
Mantaua lui, de veghe şi de moarte.

Poporul meu, tu nu ştii ce-ai pierdut, Te-ai învăţat cu morţile trucate
Şi n-ai mai dat crezare tristei vesti Că el, murind, se sting, o clipă, toate.

Uzinele electrice clipesc,
Pisicile din ochi îşi pierd din raza, O-nvalmaseala-n creier toţi simţim Parcă nici luna nu mai luminează.

În toate câte-au fost era şi el,
Cu partea lui de linişte şi bine,
Ce n-a putut la alţii pedepsii
El a tăcut şi-a pedepsit În sine.

Şi-atât de bun şi-atât de împăcat Nederanjându-şi epoca-ncordata,
Încât el - mort de mult ni se părea Şi-acum murind murea încă o dată.

Am aşteptat să tacă surzii lui,

Ce-n remuşcare nu sfârşesc a-l plânge, Dar boala lui nu-i boala pentru ei, Ca-n vine au cerneală şi nu sânge.

A fost boier, dar şi mai mult poet, Atlant de iluzorii Atlantide,
Da, Doamne, vreme bună-n Univers
Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput înalta mila ta
Să-i dea ceva să simtă şi să scrie şi vei vedea ca însuţi de cuprinzi De omenească lui melancolie.

Apoi, când te vei supăra pe el,
Că are dor de cărţi şi dor de ducă, Să-i interzici să scrie ca poet,
Dar dă-i ceva, În ceruri, să traducă.

Şi pedepsit, ca şi pe-acest pământ, Neştiutor de uneltiri perfide,
Din când În când, mai dă-ni-l În vreun vis Şi nouă pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de ştiri
Produce-un fel de rea imunitate,
Nici nu mai ştim ce-i grav şi ce-i uşor, Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat
Furtuni, răpiri, ciocniri, efemeride şi între două ştiri despre petrol, „A încetat din viaţa Philippide”.

Deloc orgolios şi agresiv,
Dispus mereu În taina sa şi moară, Să nu cumva să credeţi, scribi mărunţi, Ca acţiunea voastra-i mai uşoară.

Un ultim Philippide a murit,
Căzând scârbit În mit şi-n transcendenta, Dar alţi poeţi au

răsărit pe loc
Să umple dureroasa lui absenţă.

El v-a iertat, dar nu vă iartă ei, Că umiliţi şi-aţi umilit poeţii,
Poetul poeziei a căzut,
Dar îl vor răzbuna poeţii vieţii.

Adrian Păunescu - Regresam
Nu-i nimic, e-n regulă,
Mai aşteptăm două sute de ani,
Ce-o să fie, un biet accident istoric, o socoteală matematică greşită,
Suntem în Estul Europei, nu uitaţi.
Ruşii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,

Noi, nu, noi nu, noi nu progresăm, că se interpretează,
Când nu voiau vecinii,
Noi nu puteam, n-aveam voie,
Când vor vecinii,
Nu vrem noi, n-avem nevoie,
Asta e, aşa suntem noi, ai dracului, daţi în Paste, asta e, daţi în Paste, nu-i nimic, e-n regulă,
Mai vedem noi, mai vedem,
Aveţi răbdare, nu bateţi din picioare, nu vă pripiţi
Noi regresam cu plăcere,
Noi regresam cu talent,
Noi nu ne luăm după nimeni
Decât când regresează.
Două sute de ani! Atât!
Aveţi răbdare, nu chemaţi salvarea, nu exageraţi, nu crâcniţi,
Regresaţi cu noi!

Înapoi, marş!

Adrian Păunescu - Repetabila Povara Cine are părinţi, pe pământ nu în gând Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând

Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi, Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc De atâţia copii şi de-atât nenoroc Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu, Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei, Care ştiu dureros ce e sută de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor, Nu contează deloc, ei albiră de dor Să le fie copilul c-o treaptă mai domn, Câta muncă în plus şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla, Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva.

Ne-amintim şi de ei, după lungi săptămâni Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor, Dacă nu au murit trişti în casele lor.

Între ei şi copii e-o prasila de câini şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând, Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând.

Ca din toate ce sunt, cel mai greu e să fii Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns Însa pentru potop, încă nu-i de ajuns.

Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii?

Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat, Într-un biet orăşel, într-o zare de sat, Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi şi ca nişte stafii, ies arare la porţi Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut, Cine are părinţi are încă

trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus pâna-aci, Unde-avem şi noi înşine ai noştri copii.

Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi şi în genere sunt şi niţel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici, Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici, Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal, Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.

Nu-i aşa că te-apuca o milă de tot, Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Că povara îi simţi şi ei ştiu că-i aşa Şi se uita la tine ca şi când te-ar ruga.

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus Pe conştiinţă povara acestui apus

Şi pe urma vom fi foarte liberi sub cer, Se vor împuţina cei ce n-au şi ne cer.

Iar când vom începe şi noi a simţi Că povara suntem, pentru-ai noştri copii şi abia într-un trist şi departe târziu, Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu, Vom pricepe de ce fiii uită curând şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând şi de ce încă nu e potop pe cuprins, Deşi ploua mereu, deşi pururi a nins, Deşi lumea în care părinţi am ajuns De-o vecie-i mereu zguduïta de plâns.

Adrian Păunescu - Robit Libertăţii Te cânt pe lira mea cu corzi ghimpate Greu dobândita noastră libertate

Şi daruindu-ma-ntru-totul ţie,

Eu simt, În tot ce murmur, o beţie.

Şi-atât de copleşit sunt eu de tine Şi-atât îmi e, cântându-te, de bine, Atât mă simt luat de o dulce verva, C-aproape ochii mei nici nu observă.

Când trec de-aceste corzi ce mă inspiră Şi-ncet, încet, mă-ncorporez În lira, Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi, Aproape eu cântând la mine însumi,

Închis În lira mea cu corzi curate, Te cânt ca dintr-un pântec, libertate!

Adrian Păunescu - Români prin Europa Pe această uşă,
Astfel scriu stăpânii:
Interzis să intre
Câinii şi românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici,
N-avem de lucru, n-avem bani de pâine, În vremurile când nu mai contează
Deosebirea dintre om şi câine.

Acesta e şi continentul nostru,
Plutim incestuos din tara-n tara,
Copiii-nvata multilingv, cerşitul, Cum pot şi omorî şi să şi moară.

Şi nimeni nu ne mai întinde mâna,
Decât cu viclenia jucăuşă,
De-a ne o prinde şi de-a o închide, Cu minimum de riscuri, în cătuşă.

Noi suntem infractorii de serviciu Ai Europei, care stă la pânda,
Aşa cum e cu alţii iertătoare
Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinţii şi copiii mor, prin ţară şi noi de noi ne-strainam cu toţii, Purtând pe umerii trudiţi şi gârbovi Cămaşa rece a străinătăţii.

În plină degradare, zi şi noapte,
Invidia şi dorul ne apasa,
Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem, Că n-avem loc şi rost la noi acasă.

Umblăm prin Europa fără ţintă,
Ca nişte zilieri, de azi pe mâine, Furăm şi siluim, mai şi ucidem,
Români la rangul dintre romi şi câine.

Adrian Păunescu - Rugă Pentru Părinţi Enigmatici şi cuminţi,
Terminându-şi rostul lor,
Lângă noi se sting şi mor,
Dragii noştri, dragi părinţi.

Chiama-i Doamne înapoi
Că şi-aşa au dus-o prost,
Şi fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Da un ordin, da ceva
Să-i mai poţi întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viaţa lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părinţii care mor.

Ia priviţi-i cum se duc,
Ia priviţi-i cum se sting,

Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac şi parcă ning.

Plini de boli şi suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiaţi-i pe părinţi.

E pământul tot mai greu,
Despărţirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviţi aşa,
Fata mea şi fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc şi eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetiţa mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetiţa mea.

Adrian Păunescu - Rugă de bine şi de rău Te-aş lua de păr să te târăsc la vale, Pe pietre te-aş trânti să te iubesc, Dar trebuie să mă comport domnesc, Captiv al stării mele sociale.

Acum aş scoate de prin grajduri biciul, Să te însângerez răzbunător,
Dar trebuie să fiu actorul lor,
Să mă complac În panică şi viciu.

Intraga mea iubire ilegală
Şi nebunia mea fără noroc
În frigul nostru au făcut un foc,
Şi v-am făcut mai oameni, din greşeală şi totuşi, mă rog, la tine, Doamne, Opreşte mâna mea să o condamne.

Adrian Păunescu - Rugă de bine şi de rău Te-aş lua de păr să te târăsc la vale, Pe pietre te-aş trânti să te iubesc, Dar trebuie să mă comport domnesc, Captiv al stării mele sociale.

Acum aş scoate de prin grajduri biciul, Să te însângerez răzbunător,
Dar trebuie să fiu actorul lor,
Să mă complac În panică şi viciu.

Intraga mea iubire ilegală
Şi nebunia mea fără noroc
În frigul nostru au făcut un foc,
Şi v-am făcut mai oameni, din greşeală şi totuşi, mă rog, la tine, Doamne, Opreşte mâna mea să o condamne.

Adrian Păunescu - Ruga pentru jertfa Mă simt vinovat pentru ploaia
Ce urmele noastre le spala,
Aş crede că totul rămâne
O biată şi tristă gresala.

Dar ierbii când plouă-i e bine
Şi vitele-n somn se ridica
Mugind să întâmpine ploaia,
Crezând că e încă prea mică.

Din somnul ceţos te chemasem
Să-mi vii să-mi ajuţi la zidire,
Şi ploaia aceasta te-ncearca
Şi porţi o jachetă subţire.

Desigur, e seceta mare
Întregul pământ e o rană,
Şi cad În genunchi către tine,
Întoarce-te.
— Ntoarce-te, Ana.

Mă simt vinovat pentru ploaie,
Mă simt vinovat pentru tine,
Mai grabnic vreau moartea prin foame, decât pe femeia ce vine.

Ce cauţi prin ploaie, nebuno,
Vrei pântecul să se deschidă,
Tu nu vezi că ploua amarnic,
Tu nu vezi că eşti o gravidă?

Noi te vom închide În ziduri,
Noi te vom supune-n perete,
Mai bine intoarce-te-acasa,
Oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul
De a mă închide În zidire,
Pe tine te rog fugi de-aicea,
Că ai o jachetă subţire.

Te rog du-te-acasa, femeie,
Şi-mbraca-te mai de isprava,
Şi maică-ta poate o să îţi spună:
Rămâi, că eşti foarte bolnavă.

Eu nu te cunosc, eşti o alta
Şi nu ştiu ce-i farsa aceasta,
Dar domnilor, staţi cumsecade,
Ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu ştie bine,
Că bâiguie vrute, nevrute,
Ci vezi-ţi de drum, mai femeie,
Din preajma bisericii, du-te.

Vă rog să mă credeţi, prieteni,
Ce grea şi adâncă mi-e rana,
De şapte biserici sunt văduv,
Aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o,

De mult, într-o altă zidire,
Purtase copilul În pântec
Şi-avea o jachetă subţire.

Voi nu va născuseţi atuncea,
Eu sunt prea bătrân să ţin minte,
Sunt văduv de şapte biserici,
Sunt văduv de şapte morminte.

Da du-te de-aicea, femeie,
Ce cauţi, când nu ai nici o vina,

Prieteni, feriţi-vă, totuşi,
De-aceasta femeie străină.

Şi dacă vedeţi că nu vine
Nici una, nici alta din ele,
Mai staţi înc-o ziuă cu soare,
Mai staţi înc-o noapte cu stele.

Şi mâine, bagati-ma-n ziduri
Să fiu mănăstirea aceea
În care zidarul e jertfa
Şi nu-şi mai zideşte femeia.

Adrian Păunescu - Ruga pentru neam Doamne, Dumnezeul nostru,
Dă-ne nouă iarăşi rostul,
Dă-ne linişte şi mila,
Duh în trupul de argila.

Dă-ne tara iar în ţară,
Dă-ne dreptul să ne doară,
Dă-ne mama, dă-ne tata,
Că ni s-au furat odată.

Dă-ne frate, dă-ne sora,

Ce din lanţuri Te imploră
Şi, într-o blândeţe nouă,
Viaţa noastră dă-ne-o nouă.

Adrian Păunescu - Rugăciune Către Pădure Pădurea mea, primeşte-mă la tine,
Ca pe-un sicriu ce vrea să intre iar În fostul trunchi al fostului stejar, În hohotul bolnavelor ruine.

Am plăgi pe trup ascunse, neascunse, Se vede ca pe orice trunchi de lemn, Cu claritate fiecare semn
Pe unde-au scos din mine nervi şi frunze.

Sunt căutat de sute de topoare
Şi a venit porunca să mă frâng,

Şi nu am voie nici măcar să plâng
Aceasta aşchiere ce mă doare.

Dar, dac-am fost vioara ta cea mare, Pădurea mea, ascunde-mă adânc.

Adrian Păunescu - Rugăciune pentru 1
Decembrie
Ne iartă, Doamne, ura şi gâlceava
De care suntem zilnic vinovaţi,
Dar către Tine tulnicul suna-vă,
Să-ntorci privirea Ta către Carpaţi.

Prea mult abandonaţi acestei toamne, nu mai avem în vatra casei foc,
Mai da-ne-un pic de amintire, Doamne, răbdare şi iertare şi noroc.

Ca pentru vite nu mai sunt nutreţuri şi aşteptăm o pâine din import,
Când bietul om s-a prăbuşit sub preţuri şi sufletul în el e-

aproape mort.

Ne-am despărţit în triburi şi în secte, în cluburi, în partide şi în găşti, iubirile directe sunt suspecte.
Doreşti succes? Învaţă să urăşti.

Duşmanii nu puteau să ne condamne, cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău, de ce să mai venim la Alba, Doamne, când e negustorit şi duhul Tău?

Şi, totuşi, Alba-Iulia exista,
Şi, totuşi, cineva i-a dat un rost şi-a fost şi-atunci pornire anarhistă şi Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiş pe tălpi şi bruma-n gene, să-nvingi un vechi şi tragic handicap şi, în onoarea Albei Apusene,
Să-ţi scoţi căciulă dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plânge

De dorul Tarii Mari, pierdute-n veci şi-n clopote e treaz acelaşi sânge şi-aceiasi ochi imperiali sunt reci.

Şi nu-i Emilian la catedrală,
Uzurpatorii lui lucrează calmi,
Nici umbrele din somn nu se mai scoală, nici nu mai cânta doctor Iacob psalmi.

Şi ne e dor de-o sfântă sărbătoare, în care toţi să ne-adunăm aici,
Şi ne e dor de România Mare
Şi am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ţi pe cetate talpă, mai dă-ne harul unui gest postum,
Mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba şi să mai încercăm măcar acum.

Adrian Păunescu - Să Ne Iubim
Dumneavoastră, dragi civili din lume, Urmăriţi de moarte unanim
Vă propun o nouă strategie
Să ne iubim.

Dragostea e calea contra morţii
Dragostea e un atac sublim
Vă propun o nouă strategie
Să ne iubim.

Să ne iubim, să ne iubim
Să terminăm al morţii haos
Să ne iubim, să ne iubim
Îndrăgostiţi pe loc repaos.

Faceţi tunul câine de ograda
Faceţi tancuri suvenire-n timp
Vă propun un ordin nou de luptă
Să ne iubïm.

Adrian Păunescu - Să Ne Iubim Pe ţărmul Mării Negre
Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre
Ca două fragede fierbinţi statui
Să fim întâia clasică pereche
A omenirii noi ce încă nu-i.

Să ne iubim cât ne întreabă valul
Ce e cu noi, ce suntem şi ce vrem
Noi să-i răspundem cufundaţi cu malul Ceva-ntre rugăciune şi blestem.

Ca un barbar ce ţine o tanagră
Aşa suntem pe-acest nisip noi doi
Şi stelele ce cad în Marea Neagră
Ridică valul sângelui din noi.

Să ne iubim hipnotizaţi de luna
Cutreieraţi de-al vaselor tangaj
Şi să ne viscolească împreuna
Ninsorile de sare pe obraji.

Să ne iubim, pagina mea atee
Iubito, marea seamănă cu noi
Suntem un Dumnezeu şi-o Dumnezee
Chemaţi să-nceapă lumea de la doi.

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre
Pe unde trec epavele călări
Să curăţăm întreaga lume veche
În fluxul şi refluxul noii mari.

Să ne iubim etern, noi, provizorii, Cum niciodată, valul nu va sta
Eu spun că îngenunchi în fata marii Să nu spun ca-ngenunchï în faţa ta.

Adrian Păunescu - Să fie pace În lume!
Să fie pâine pe masa
Şi toţi ai casei acasă
Şi grâu-n brazda să iasă
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Şi ale lumii guverne
Să ştie bine-a discerne,
Nevoia vieţii eterne,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Să fie-o blânda lumină,
Şi nu rachete-n grădina,
Doar vesti frumoase să vină,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Ca focul rău să nu ardă,
Cât viaţa-n noi nu e moartă,
Să stăm cu toţii de gardă
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sub zbuciumatele astre,
Destul cu-atâtea dezastre,
O cer durerile noastre,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

Destul cu traiul de câine,
Spre dezvoltare Şi pâine
Şi pentru ziua de mâine
Să fie pace, pace, pace pe Pământ.

De-o pace dreaptă mi-e sete,
Plenara-ntregii planete,
A hotărât ce se vede,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ

Miniştrii lumii să n-asculte
De interese oculte,
Ci de voinţele multe,
Să fie pace, pace, pace pe Pământ

Adrian Păunescu - Salubritate
Şi noi aşa ne-am învăţat,
Să fim salubri şi cuminţi,
Să facem, zi de zi, curat,
Şi de gunoi şi de părinţi.

Acum, când este cel mai greu,
Mă mir că încă pot striga:
Acest mormânt e tatăl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul marii vini

Şi semnul marelui păcat,
Că, în pământ, ca pe străini,
I-am dus şi-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor
Ei carne sunt în carnea mea,
Atuncea când o fi să mor
Asemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi
Şi ca un coş de haine vechi,
Sunt aruncate dintre noi,
Aceste tragice perechi.

Civilizaţie de soi
În cel mai ordinar limbaj,
Salubritate şi gunoi
Şi javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând şi eu,
Copiii mă vor mătura,
Acest mormânt e tatăl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Adrian Păunescu - Sară Pe Deal

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot caii culeg iarba din ultimul tropot, păsări adorm dacă amurgul le-atinge, sus la izvor, sus la obârşie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângeri, oamenii sunt umbre tăcute de îngeri, nimeni aici legea cerească n-o calca, sufletu-n plop, trupul se-apleacă în salca.

S-a auzit de peste uliţi o veste,

Un nou născut viu într-o iesle mai este, lemne de foc, oarbe căruţe mai căra, ultim sărut, ca o pecete de ceară.

Misticul sat lunecă în rugăciune,
Nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune, toate se-ntorc ireductibil spre ceruri, florile ţin sipete de adevăruri.

Iarăşi amurg, dangătul parcă revarsă, cucii dispar lângă clopotniţa arsă, cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine, în amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarba, mieii o pasc, pofta din ei este oarbă, nevinovaţi, anii se-ncarca de vină cum ne-ating, fiinţele cum le declina.

Sară pe deal seamănă cel mai ades cu sară pe deal cum o scria Eminescu
Sară pe deal e şi-aici cum şi-ntr-însul, sară pe deal, fetişizându-ne plânsul.

Sară pe deal, parte din noaptea eternă, sară pe deal, capul se-apleacă pe pernă, sară pe deal, totul deodată învie, sară pe deal, muzica din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei, omului bun, casa puternică fie-i,
Noi între noi să mai gustăm cât se poate săra pe deal, cea mai de preţ dintre toate.

Şi să privim cerul cu tragice stele, care mai ia forma poruncilor grele, oamenii trec, nici nu vom şti unde pleacă, iar după ei se mai aude o toacă.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca, într-un temei lasa întreaga porunca, sară pe deal nu e decât un amestic de fabulos, de nebunesc şi domestic.

Ziua s-a stins, zeama de zarzara crudă, tipa guzgani, cine-are timp să-i audă, carii bătrâni de-o veşnicie lucrează, printre copii zgomotul lor isca groaza.

Dacă întinzi mâna cu-o mică lumină ai să şi simţi vrejuri crescând în grădină, nişte pândari, hăulituri îşi arunca, feţele mari grup se întorc de la lunca.

Poartă în sâni dorul de-o mâna bărbata, cei căutaţi mult mai târziu se arată, podul pe râu scârţâie şi se îndoaie, mustele bat, semn de-nnorare şi ploaie.

Lâna-n fuior în turbioane se leagă, creşte-n dovleci dor de sămânţă întreaga, parcă de ieri luna rasare-nspre mâine, plânge-un copil, sau parcă latra un câine.

Plaurii morţi, cresc dintr-o apă uitată, sfinţi înţelepţi celor cuminţi li se-arata, sară pe deal, uite un mânz care moare, suflet din el, ca şi o seară apare.

Dulce-albastrui cauta suflet de iapă, ea nu mai e, alta va şti să-l înceapă, ultimi copii striga pe uliţa noastră, blânde bunici îi însoţesc din fereastră.

Sară pe deal, cumpănă sinea nu-şi strica, sară pe deal e ca un duh de bunica, fruct zemuit împrăştiat pe tot locul, coacem porumb, unde ai noştri fac focul.

Sară pe deal, dulce vânare de vara, azi nici un om nu are dreptul să moară, sară pe deal, fum doborât dintr-un sfeşnic, cade pe om, parca-ntrupându-si-l veşnic.

Sară pe deal, cânepa fumega bice,
Cei pedepsiţi, nu au curajul s-o strice, toate rămân, precum au fost în natură, starea de om trece spre starea cea pură.

Sară pe deal, spune că asta ni-i rostul, să o numim suflet din sufletul nostru, sară pe deal, sufletul mare al lumii, sară pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toţi vom murmura ce ne doare, tu să ne dai o creştineasca iertare, sară pe deal, nu a murit idealul,
Suntem aici: Oamenii. Sara. Şi Dealul.

Adrian Păunescu - Scrisoare către guvernul României
Ce sorcova şi târguri ai în steag
Şi ce poşirca îţi balteste-n sânge, Guvern al inaniţiei, beteag,
De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-nţelegi coşmarul vieţii lor
Că sunt abuzuri cu nemiluita
Şi că n-au cui să-i ceară ajutor
Românii din Covasna şi Harghita?

De propria ta ţară te fereşti
Şi imposibil s-o conduci îţi este, Că ai ajuns să fii, la Bucureşti,
Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alţii sunt stăpâni,
Baţi temenele la Înalta Poarta,
. Persecutaţi, doar fiindcă sunt români, Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo şi din mancurţi,
Te blestema, descoperindu-ţi vina, Ceilalţi români, vânduţi la alte Curţi, În Basarabia şi Bucovina.

Guvern al României, surdomut,
Eşti plin de păcăleli şi plin de fumuri, Dar clopote de moarte au bătut
Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coşmar, te caut şi te strig, Să nu mai tot suceşti cuţitu-n rana, Prin lanţuri şi prin foame şi prin frig,
Însângerând condiţia umană.

Tu eşti în stare să ne-ntorci pe toţi La cea dintâi Comună Primitivă,
Să fim un neam de criminali şi hoţi, Ce-şi jefuieşte propria coliva.

Guvern fără de ţară, pune punct
Acestei fraze care te cuprinde
Şi-ngroapa idealul tău defunct
În groapa României suferinde.

Şi lasă-ne! Dispari în mod brutal, Eliberează, cu grăbire mare,
De boala ta, românii din Ardeal,
Guvern murdar de propria trădare!

Adrian Păunescu - Şi totuşi vine toamna E încă verde iarbă pe coline
Şi zilele nu s-au scurtat de tot
Şi cineva cu-n sac În spate vine
De sus din munţi ca de la un complot.

Porumbul are încă dinţi de lapte
Albinele se-ngreuneaza-n zbor
Văratec ploua În fiecare noapte
Şi greierii mai cânta până mor.

Cojoacele n-au coborât din poduri
Iubirile n-au coborât din vis
Se coc gutui În foarte multe moduri A le muşca e încă interzis.

În clăi de fan miroase a foc de floare Cerboaicele nu cauta mascul
În aburii de vifor cerul moare
Mai este până la nunta timp destul.

Şi totuşi vine toamna şi totuşi vine toamna Şi tu o ştii şi o

îngâni
Şi totuşi vine toamna şi totuşi vine toamna Şi vai: suntem bătrâni.

Adrian Păunescu - Singular
Încerc un gest, un jalnic început, De la persoana-a doua să te mut,
Aş vrea să te transfer şi să dispar Către persoana-a treia singular.

Căci eu cu tine nu mai pot vorbi,
S-au adunat prea multe inepţii,
A-ţi mai rosti porecla nu mai pot, De azi eşti ea, te-ai depărta de tot.

Şi nişte explicaţii – tuturor:
Eu pentru ea aş fi putut să mor,
Pe unde merg, îmi amintesc de ea,
Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.
N-am dreptul să o strig plângând „Rămâi!”, Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Adrian Păunescu - Singur, fără nimeni Ferească Dumnezeu, dacă mai poate, Pe fiecare, de singurătate,
Acesta-mi pare lucrul cel mai greu, ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie,
Ferească-mă plouandul nor - de ploaie, ferească-mă singurătatea mea
Că singur să mă nărui pe podea.

Şi gura să-mi aud cum mila cere,
Vreunor paşi din vreo apropiere,
Şi, fără nimeni, să mă sting În glas, pe lume cât de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ, ca nimeni nu va şti dacă mai sunt.

Adrian Păunescu - Singurătate
Vă propun un tratament urgent
Şi s-aveţi încredere vă rog
Când nu e un alt medicament
Luaţi singurătatea ca pe un drog.

Ceaiul abureşte trist pe masa
Un tacâm şervetul îl apasa
N-am nevoie nici de două linguri
Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust şi eu În clipe lungi de veghe Noaptea pernei fără de pereche
Suna telefonu-n casa goală
Doamna mă iertaţi dar e greşeală.

Cat de draga-mi eşti singurătate
Tu mi-eşti ceam mă draga dintre toate Lacrimă În ochiul dintre ape
Căci nici umbra mea nu mai încape.

Tu singurătatea mea curata
Totùncepe cu a fost o dată
Cu durerea ta îmi este bine
Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Cu tristeţe le trăiesc pe toate
Dar mai draga-mi eşti singurătate
Cat de necesară îmi eşti tu mie
Nu te-aş da pe nici o sindrofie.

Doar atât din toate mă omoară
Izolarea meselor de seara
Şi măcar la una dintre cine

Dumnezeu să bea un ceai cu mine.

Adrian Păunescu - Singuri
Dar hai să privim cum se cade
Atât cât se poate vedea,
Prăpădul din frunzele toamnei,
Prăpădul din inima mea.

Căci noi, fără frunzele-acestea,

Ce astăzi din nou nu mai sunt,
Ca pasărea fără de pene,
Aşa am rămas pe pământ.

La ora cortinelor rupte
Şi-a nopţilor lungi de la nord,
Prăpădul, el singur, vorbeşte,
Şi-apoi tot el nu e de-acord.

Sămânţa bolnavă de sine
În brazda se-aşează umil,
Şi vântul de toamna loveşte
În firma acestui copil.

Dar hai să privim omeneşte
Prăpădul ca ultimul nord,
Dar reazama-ţi capul de mine
Şi hai împreună pe pod.

Impresia nu are putere
Să treacă din simţuri În grai,
Şi iată de ce suntem singuri
Noi doi şi perechea de cai.

Adrian Păunescu - Singuri şi toţi
Sfârşim mizeria, începem criza,
Puteam trăi şi noi cum se cuvine,

Şi omenirii-ntregi nu-i este bine, Petrodolari plătesc pe Mona Lisa,

Ne-am dus mizeria cu demnitate,

Fără maşini, fără curent la prize, N-aveam nimic când lumea avea de toate, Azi suportam cu ea aceleaşi crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri, De fericirea unui veşnic mâine,

N-am cunoscut fraterne ajutoare,

La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine, Iar la durere tot pe noi ne doare.

Adrian Păunescu - Sunt un om liber Sunt
Un om liber
Adică
Nu-i este nimănui
Milă de mine.
Nu mi-am dorit
Această libertate
Dar o păstrez
Şi mă laud cu ea.
Sunt
Un om liber,
Nu permit nimănui
Să-i fie milă de mine
Şi sunt
Şi mai liber decât credeam:
Nici n-am cui permite
Să-i fie milă de mine.

Adrian Păunescu - Sunt un pod
Sunt un pod peste râu,
Către tine mereu,
Pe nimic sprijinit,
Doar pe sufletul meu.

Acest râu nemilos

Mă va sparge-n bucăţi,
Starea mea o-nţeleg,
Dar şi tu seama da-ţi.

Sunt un pod peste râu,
Pe pilonii mei trişti,
Către tine mereu,
Însă tu nu exişti.

Nu-nţelegi că mi-e greu,
Că mi-e frig şi urât,
Sunt greoi şi sunt fix,
Sunt un pod şi atât.

Unde-apuc să mă duc
Sunt silit să rămân
Că miroase a fier,

Că miroase a fin.

Şi deodata-nteleg
Că sunt trist În zadar,
Pe pilonii mei trişti
Mă cuprind şi tresar.

Tu simţi tot ce simt eu,
Ba mai grav, ba mai mult,
Plânsul tău permanent
Îl preiau şi îl ascult.

Şi dau parcă ecou
Şi vibrez În alt mod,
În picioare călcat
Ca un om, ca un pod.

Sunt un pod peste râu,
Sunt un pod peste mers,

Câte vânturi m-au scris,
Câte ploi m-au tot şters.

Dar tu nu eşti pe mal,
Dar tu nu eşti cu ei,
Dar tu nu mă striveşti,
Tu mă ţii şi mă bei.

Sunt un pod ridicat
Peste-un râu incomod,
Sunt un pod, eşti un râu,
Eşti un râu, sunt un pod.

Adrian Păunescu - Sir De Cocori
Ca o injecţie intravenoasă
Acest şir de cocori
De care ţipa
Mugurii,
Bălţile,
Mâinile noastre întinse.

Ca o injecţie intravenoasă
Într-un organism slăbit,
Ca o injecţie intravenoasă
De care se rup
Mugurii,

Bălţile,
Mâinile noastre întinse.

Şi sângera florile,
Şi sângera salciile,
Şi vinele noastre se-nvinetesc.

Adrian Păunescu - Spectator entuziast Mâna mea bătută bine-n cuie
Cere voie totuşi să cobor,

Să votez, cu voia tuturor,
Cum că nimenea pe cruce nu e.

Urc la loc. Să nu aveţi probleme,
Nu doresc decât şi eu să pot
Să-mi exercit dreptul meu la vot
Când conştiinţa mea o să mă cheme.

Şi apoi pe cruce singur, iată,
Mă întorc şi mă aşez chiar eu,
Astăzi nu-mi mai e atât de greu,
Cuiele când vin să mi le bată,
Dar lăsaţi-mi loc în jurul meu
Să mai pot aplauda o dată.

Adrian Păunescu - Spune-mi ceva!
Daca-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie şi-un blestem
Din partea ta.
Totuşi nu ştiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi, În ochi mă bate viscolul câinesc
Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad

Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis Că biata cifra doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor

Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor, Ca tineri am intrat şi cu ce rost
Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărţire peste tot
Şi se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău, Ci ca să ştii, în viscolul câinesc, Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi
Dezastrul împărţirilor la doi,
Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt Şi cum e să fii singur pe pământ.

Adrian Păunescu - Steaguri albe
Mă rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceaţă colinzilor
De sănătatea părinţilor.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor
În amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejdile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putinţă mătuşilor
Contra venirii cenuşilor,

Mă rog cu blândeţea din flaute
Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere
Să ne ferim de distrugere,
Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Adrian Păunescu - Suntem aroganţi
Suntem răi şi aroganţi,
I-ncurcam pe guvernanţi,
Vrem mâncare şi copii
Şi ne place să fim vii,
Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă miraţi mereu
Că nu e-n ceruri nici un sfânt,
Nu poate fi lumina sus,
Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat,
S-o tot falsificam, stângaci,
Cu milioane de bogaţi
Şi miliarde de săraci?!

Măcar pentru aceşti copii
Un alt noroc să fi adus,
Dar, vai, sub cinice poveri,
Ei trec prin şcoli cu preţ redus.

Bătrânii noştri mor uitaţi,

Pe-acelasi tragic aisberg,
Ca, la bolnavi de vârsta lor,
Salvările nici nu mai merg.

Şi, după tot ce-am îndurat,
Când mai umili şi când mai bravi,
Tot noi, cei pedepsiţi din Est,
Mai devenim o dată sclavi.

Şi după ce c-am suportat
Al rinocerilor arest,

Tot noi plătim impozit nou,
Pe toate rănile din Est.

De libertate amăgiţi,
În fostul nostru lagăr mort,
Azi, nu ne duce nicăieri
Umilul nostru paşaport.

Iar, dacă nemţii s-au unit,
Sfidându-şi ultimul infarct,
De ce aceiaşi păpuşari
Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat
Un singur şef să fi venit,
Să facă bine pe pământ
De dragul omului cinstit.

E totul numai interes
Şi tot aşa va fi mereu,
O lume fără sens moral,
Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Adrian Păunescu - Târziu
Când v-am rugat să-i ocrotim,

Când v-am rugat a nu-i uita,
N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind
Şi-am încercat să vă mai spun
Şi noi m-aţi învinovăţit
Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
Şi voi aţi construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-aţi condamnat pe ei
La trăi pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut,

S-o dăm artiştilor pribegi,
Şi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Şi v-aţi putea şi voi mândri
Că daţi o casă celor morţi,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieţii lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

Adrian Păunescu - Telefon peste moarte În lumea numelor străine,

Mă simt şi eu, un străinez,
Iau telefonul lângă mine
Şi n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranţă, drama
Ca neamul meu, acum, e frânt,
Mi-e dor de tata şi de mama,
Dar nu au număr, la mormânt.

De convorbiri cu ei sunt gata
Şi în necunoscut mă zbat,
Îi sun pe mama şi pe tata,
Dar crucea suna ocupat.

Au numere secrete parcă
Şi aparatul n-are ton,
Deodată aflu şi tresar ca
Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinţi din moarte, Cu lacrimi bine va cuvânt,
Şi uit că aţi plecat departe
Şi n-aveţi roaming, sub pământ.

Formez un număr, oarecare,
Întreb precipitat de voi,
Dar ştiu ca mort e cel ce moare
Şi nu mai vine înapoi.

Şi, vai, de-atâta timp încoace,
Vă chem şi-n visuri, să v-ascult,
Dar iarbă pe morminte tace,
Cu număr desfiinţat demult.

Şi, dacă o să ţinem minte,
Probabil, când o fi să mor,
Am să vă caut în morminte,

Pe-un număr de interior.

Adrian Păunescu - Telefon îmbătrânind Trec anii şi se număra ca banii
Şi viaţa mă aşază pe rugul ei cărunt, Bunica nu-mi mai spune nani-nani,
Mă-nfrigureaza fiecare amănunt.

Şi cel ce-am fost şi cel ce sunt se ceartă, Dar vai şi-acest război e-atât de monoton, Mi-mbatrâneste numărul la poartă,
Mi-mbatrâneste numărul de telefon.

Se adaugă mai fiecare oră
Şi telefonul sună distant şi suveran Şi parcă şi el însuşi mă implora
Să nu-l tot schimb adăugând un an.

Acum, când crucea anilor e spartă
Şi omul de zăpadă, ce sunt, îşi ia palton, Mi-mbatrâneste numărul la poartă,
Mi-mbatrâneste numărul de telefon.

Rasuna-n mine toate ca-ntr-o sală
În care mormăie strigoiul unui urs Şi creşte din greşeală în greşeala Pedepsitorul cailor ce le-am parcurs.

Şi dacă moartea mea nu mai e moartă E că eu însumi mi-am ajuns un zvon, Mi-mbatrâneste numărul la poartă,
Mi-mbatrâneste numărul de telefon.

Ceva, aici, produce cărunteţe,
O fabrică de calcar la mine-n oase văd Şi vine albul ei să mă înveţe
Cum să surâd aliniindu-ma-n prăpăd.

Cu fiecare an ce nu mă iartă,
Ca într-o adunare făcută monoton

Mi-mbatrâneste numărul la poartă,
Mi-mbatrâneste numărul de telefon.

Adrian Păunescu - Toamna ca o revanşă Sunt toţi copacii încărcaţi de frunză, muniţia de toamna e întreagă,
Şi-n prăbuşirea prea adânc ascunsă o mână trista s-a decis să tragă.

Un singur gest mai trebuie În clipa abia legată de un fir subţire,
Şi păsările lumii cu aripa
Mai ţin acest frunzar În năruire.

E-o toamnă ca o ultimă instanţă
Şi ca un anotimp dupa-o beţie,
Şi mâna trista s-a atins de clanţa dar s-a retras: trăgaci putea să fie.

Şi ce e cel mai trist din toate-acestea e ca apel nu poate să existe,
C-aşa de natural s-a stins povestea, încât pământu-i plin de frunze triste.

Şi fiecare frunză e o mână,
Care-a uitat de tutelarul umăr,
Şi ce va fi din toate să rămână
Decât senzaţia de scrum şi număr.

Atâta tine micul drept la vară,
Atâta tine restul peste toamna,
Şi fiecare frunză ce coboară
Ne-acuza, ne arată, ne condamnă.

Cocori şi gâşte, rândunici şi raţe, se duc de-aici, să nu cumva să vadă cum noi cu toate frunzele În braţe ne pregătim de cea dintâi zăpada.

În arbori plini de scrum e frunza-ntreaga ca-n nişte ţevi de arma fără ţintă şi mâna trista n-are chef să tragă şi gura tristă n-are chef să mintă.

În ochi bătrâni, cu lacrima etanşă, acestea toate vin de peste fire,
Cum vine toamna, cea dintâi revanşa a verii când credeam În nemurire.

Adrian Păunescu - Totuşi iubirea
Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.
Şi totuşi e stare de veghe
Şi totuşi murim repetat
Şi totuşi mai cred în pereche
Şi totuşi ceva să-ntâmplat.
Pretenţii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric şi tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul că fulger căzu.
Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.
Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.
Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-şi acelaşi reproş.
Şi tu şi iubirea există
Şi moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Deşi inchiziţii te cer.
Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,

Prăval peste ţine pădurea:
Adio, adică rămâi.
Şi totuşi există iubire
Şi totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj şi mă tem.

Adrian Păunescu - Totuşi iubirea peste blestem
Obsesia mea despre tine
Renaşte, În mine, acum
Şi iarăşi e rău şi e bine
Şi toate se afla pe drum.

O clasică dragoste veche,
Transcrisa În versuri, cândva,
Acum îşi găseşte pereche
Şi replica este a ta.

Poemele mele supreme,
Traite-ntre bine şi rău,
Acum, s-au întors ca probleme,
Le-aş trece pe numele tău.

Mereu, între viaţă şi moarte,
Mi-a fost şi mi-e dat să mă zbat,
Iar astăzi, când eşti prea departe, Abia te mai strig sugrumat.

Şi nu mai dau lumii de ştire
Ideea de care mă tam,
Că nu mai exista iubire,

Aşa cum există blestem.

N-am cum să accept ca, din toate,
Rămâne doar zborul târât
Şi faptul că nu se mai poate
Iubi decât rău şi urât.

Vin versuri străvechi să-mi inspire Poemul cel nou ce îl chem
Şi totuşi exista iubire,
În veci, peste orice blestem.

Adrian Păunescu - Tragică nerăbdare Dac-ai fi avut răbdare
Până vara viitoare,
Se găsea un loc În lume,
Totuşi, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea
Că rămâi nelegitima
Şi-ai înfăptuit cu voia
Sinucidere şi crima.

Ai ucis iubirea noastră,
Ordinar, ca pe-o insectă,
Car era de luminoasă,
Cat era de imperfectă.

Joc străvechi de-a căsnicia
Ce voiai să-ţi dea un nume,
Jalnică ipocrizie,
Bună de-aratat la lume.

Toate explicate bine,
Într-o logică aleasă,
Cum că îl redai pe tata
Feţei sale de acasă.

Poate că santaju-acesta,

Cu valori sentimentale,
Are şi-o realitate,
Poate c-o trăieşti cu jale.

Iarna învrăjbirii noastre
Te-a gonit prin nerăbdare
N-ai avut nici nervi, nici aer,
Până vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasă,
Ce să facă şi să spună,
Mai nefericiţi ca-n vremea
Vieţii noastre împreună?

Mult mai bun şi mult mai tandru,
Mult mai luminos şi rodnic,
Îi eram copilei mele,
Pe când îţi şedeam logodnic.

Dar vin ştirile de seara
Şi legendele compacte,
Că te doare totuşi vârsta
Şi iubirea fără acte.

Ca să văd c-atat de mare
Şi dramatic ţi-a fost dorul,
Că mi-ai scris răvaşul ultim
Folosind calculatorul.

Şi ce simplu erau toate,
Pentru toţi şi fiecare,
Dacă mai aveai răbdare
Până vara viitoare.

Adrian Păunescu - Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort, Din oricare bombă m-atinge o schijă, Vai, sângele meu amurgeşte de grijă,

Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Părerea de bine-i părere de rău
Şi voie nu dau minţii mele să spere, Albinele-aduc şi otrava şi miere,
Cu Ea plâng tristeţea destinului Tău.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA, Suntem mioriticul, tragicul trio.
Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o, Dar fi-va de-a pururi În inima mea.

Şi poate că eu mai curând aş cădea Bolnav Cavaler de Neant şi Adio.

Adrian Păunescu - Târg de sclavi
Hai, vino lume, vino să vezi,
Vino să cumperi, vino să vinzi
Titluri, povesti şi bătrâni suferinzi, aur, biciuşti, biciclete, cirezi.

Şi, mai ales, vino lume cu sârg,
Privind cu mila copiii suavi,

Haideţi cu toţii la comerţul de sclavi şi onoraţi al copiilor târg.

Aici sunt mame ce vând copii,
Mame deştepte cu mâinile reci,
Care în cinicul veac douăzeci
Se pricopsesc, nu s-ar mai pricopsi, negustorind până-n veacul de veci, ca-ntr-un obor pentru vite, copii.

Adrian Păunescu - Ultima zi
Dacă vei voi
Cea din urmă zi
Să o trăim măcar pe ea frumos.

Să plecăm În munţi
Unde nu sunt punţi
Unde merg şi vulturii pe jos.
Să avem nişte vin
Să dormim puţin
Sub anestezii de cavernet
Eu să te ascult
Şi tu să taci mult
Să ne depanam viaţa încet.
După atâta timp
Nu pot să mă schimb
Totuşi trebuia să mă cunoşti
Şi la cap de zi
Pentru a sfârşi
Plângem amândoi ca nişte proşti.
Poate că-s naiv
Dar te mai cultiv
În Antichităţi de sentiment
Piesa noastră În doi
Va avea apoi
Un târziu zadarnic happy-end.
Eram numai doi
Zilnic numai noi
Drum nici înainte nicìnapoi
Cum s-a întâmplat
De s-a adunat
Şi e toată lumea între noi.
Răni atâtea am
Ca un cal În ham
Care trage greu un car de spini
Şi am să merg la târg

Şi am să îmi vând cu sârg
Toate rănile la cap de timp.
Ne minţim mereu
Unul tu sau eu
Are În mâna ultimul atu.

Trec la suferinzi
Murmur În oglinzi
La adio la adio tu.
Nu se mai aud
Păsări de la sud
Un curent polar le străbătu
Ca-ntr-un trist halou
Îţi rostesc din nou
La adio la adio tu.
Ce a fost a fost
Ce va fi va fi
Uite că a venit
Ultima zi.

Adrian Păunescu - Umanitate sub escortă Suntem umanitatea sub escortă,
Mărşăluim îngenunchiaţi sub cer
Şi, vai, pământul nu ne mai suporta Şi ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n doua piatră canibală,
Ca să mănânce oameni vii, la prânz şi, sub cumplita cerului rafala,
Oceanele au izbucnit în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ura,
Ne urmărim, ca să ne facem rău,
Venin universal în stare pură
Şi fiecare cu aportul său.

Clădim civilizaţii arogante,
Ca semn că nu ne pasă de nimic,
Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmpla şi-n afară noastră Cum se întâmpla şi în noi, curent şi sar civilizaţii pe fereastră,
Pe când se sparge T; ara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână,
Computere, maşini şi sateliţi,
Într-o secundă totul e ţărâna
Care-şi resoarbe îngerii striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu,
Averea nu mai are nici un rost,
Când milioane de chinezi în doliu
Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească,
Pe care noi n-o mai putem salva,
Menită şi să scadă şi să crească,
Purtând principiul rastignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă, Progresul se plăteşte prin regres
Şi vanitatea se transforma-n mila, Ne naştem des ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipa,
Cu bine şi cu rău, în terci egal,
Pământul ne înghite într-o clipă
Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ura şi iubire,
Culorile se prăbuşesc în iad,
Şi, brusc, maternităţi şi cimitire În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată
Să-ndure cald şi rece, fel de fel, Vin cu dobânda notele de plată
Şi nu mai sunt instante de apel.

Ce lume, ca o tragică amanta,
Asasinata de instante reci,

Şi amintirea ei halucinanta
Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată, Va mai cânta peste pustiu, cri-cri, Despre o lume care-a fost odată,
O, biata noastră lume scufundată,
O lume care nu mai poate fi.

Adrian Păunescu - Un gând de iarna Când primele ninsori or să se cearnă, Atunci va fi mai greu de cei plecaţi, Atunci să cânţi peste al vieţii zat, Atunci să-ţi fluturi braţul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă,
Un foc din vatră stînilor să smulgi şi, cu puterea disperării dulci,
Să-l laşi deasupra spaţiului să cadă.

Se vor aşterne între noi vecernii, Din clopote cadea-vor chiciuri mari, Atunci visez, frumosa, să apari
La marile instante ale iernii.

Şi-apoi să ningă mult ca-n fraţii Grimm şi sub zapezi de bronz să ne iubim.

Adrian Păunescu - Un pachet de biscuiţi Nu ştiu dacă aţi aflat cu toţii, oamenii milostivi şi înstăriţi De bătrâna ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiţi.
Ea de acolo îşi cumpără sărmana, ieftin alimentul preferat Până când cu preţurile astea, n-a mai avut bani şi l-a furat.

Totuşi cât de rea eşti soro lume,
Ce cumplit spectacol îţi permiţi
Dacă s-a ajuns să moară oameni
Pentru un pachet de biscuiţi

Nu ştia să mintă şi să fure, a trăit În cinste din puţin Şi-au văzut-o că e speriată, parcă o muncea un gând străin Nici n-au

apucat s-o controleze, că s-a şi predat că într-un joc Şi înnebunită de durere a căzut şi a murit pe loc.

Totuşi cât de rea eşti soro lume,
Ce cumplit spectacol îţi permiţi
Dacă s-a ajuns să moară oameni
Pentru un pachet de biscuiţi

S-au furat averi de miliarde, ţări întregi au fost făcute praf Nici n-ar fi mai potrivită sigla decât o ruină şi un jaf Iar acei ce le-au furat pe toată dau din cap profund dezamăgiţi Că bătrâna a murit umila pentru un pachet de biscuiţi.

Totuşi cât de rea eşti soro lume,
Ce cumplit spectacol îţi permiţi
Dacă s-a ajuns să moară oameni
Pentru un pachet de biscuit

Adrian Păunescu - Un prim romantic De ce nu aş fi o piatră care scrie, O stâncă aplecată pe hârtie,
Un munte ce de voie se înjuga,
Un zeu păgân trecut la alta ruga?

De ce n-aş fi asprimea-nduiosata?
De ce băiatul meu nu mi-ar fi tata?
Al ciu folos m-ar tine-n veac de veghe, Cu ce durere-a lumii sunt pereche?

De ce n-aş fi o negură căruntă?
De ce n-aş fi un dric zvârlit spre-o nunta?
Contrastele şi aşa îmi vin prea bine şi plus şi minus zac mereu În mine.

De ce împrejurare literară
Sunt speriat de nu trimit şi-afară, Afară din fiinţa mea nebună,
Un dublu semn de soare şi de luna?

De ce nu aş fi un vagabond de gală Şi -un crin mânat de pofta sexuală?
De ce n-aş fi, conform ursitei mele, Noroi pe tălpi şi frunte-n mal de stele?

Nu ultimul romantic dintr-o era
Când toate amurgesc şi rar mai spera, Ci când putreziciunea pe din două, Un prim romantic într-o eră nouă.

De ce n-aş fi puternic chiar prin plansu-mi?
De ce m-aş tot feri de mine însumi?
De ce crucificarea n-aş dori-o
Cu un singur şi egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi ruşine de oglindă?
Eu sunt o bucurie suferindă,

Eu sunt asocierea curioasă
De iarbă crudă şi de fier de coasă.

În stânga frunţii soarele aşteaptă S-apuna luna, blând, În tâmplă dreaptă.
De ce n-aş fi o piatră care scrie, O stâncă aplecată pe o hârtie?

De ce n-aş scăpăra un alt jăratec, Muşcând întinderea de alb, sălbatec, Ca un banchet mi-e sufletul la care Se dă o mare foame de mâncare?

Lansez, sfidându-vă, o nouă boala, Prea tristă bucurie mondială,
Şi hohotind de ras mă aflu tragic
Ca neamul meu conspirativ şi dacic.

Cu fericire vă poftesc În rana
Estetică, de jertfă suverană.

De ce n-aş fi, cum inima mă-ndeamna, Cocor venind În fiecare toamnă.

Cocor plecând la miez de primăvară, Cocor râzând de pajiştea vulgară?
Eu nu ştiu dacă voi putea vreodată Să fiu aşa cum firea mi-o arată.

E clipa hotărârilor supreme.
De ce vă temeţi voi, de ce m-aş teme?
De ce cu bucurie n-aş surâde
Spre cel care cu groaza-mi va fi gâde,

Cu groază el şi eu cu bucurie,
Ca lui îi e mai frică decât mie,
El, care mă ucide se-nspaimanta
Şi bardă-n mâna lui pluteşte franta?

De ce n-aş povesti aceste toate
Eu, piatra bucuriei sugrumate,
Eu, stanca aspră care duce greul?
Dacă de ea lega-vă Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu îmbolnăvindu-l, El ţine focu-n gura, eu colindul,
De ce să las cuvintele s-adăste
Ca eu să-mi spăl fiinţa de contraste?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevărate, Decât înlănţuit de -aceste toate.
De ce n-aş destupa o nouă eră,
Urmând halucinanta mea himera?

Voi fi cel hăituit, voi fi cel mare, Ducând În cârca semnul de -ntrebare.

Adrian Păunescu - Undeva În trecut Am să plec într-o zi,

Într-un loc neştiut,
Într-un munte secret,
Undeva În trecut.

Am să plec În trecut,
Am să plec într-o zi,
Să ajung când te naşti,
Să te pot întâlni.

Ştiu şi eu că-i ciudat
Şi ca pasii-mi sunt grei,
Către nunta din veac
A părinţilor mei.

Las de veghe aici
Toţi nepoţii frumoşi,
Eu mă întorc În trecut,
Eu mă întorc la strămoşi.

Eu mă întorc la ai mei,
Într-un marş revanşard,
Sunt retraşi În păduri
Lângă vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi
Şi mai mor În război,
Se mai mira de cei
Care vin înapoi.

Am să plec într-o zi,
Am bagajul întreg,
Am cu mine ce simt,
Ce iubesc şi înţeleg.

Sunt sătul de prezent,

Nu mai vreau viitor,

Dar mă-ntorc În trecut
Că nu vreau nici să mor.

Pe un deal coroiat
Curge mustul din teasc
Şi bătrânii se sting
Şi copii se nasc.

Eu mă-ntorc În trecut,
Din acest viitor
Şi pastorii mă iau
Lângă turmele lor.

Şi din rodnice nunţi,
Urcă iarbă pe munţi,
Tutelarule Zeu,
N-ai de ce să te-ncrunti.

Mai degrabă să pui
Legea ta peste tot,
Ca strămoşi la nepoţi
Să se întoarcă înot.

Şi, când vremea va fi,
Printr-un strigat urgent,
Pe noi toţi să ne chemi
Să venim În prezent.

Să fim toţi pregătiţi
De momentul solemn,
Când va bate În munţi
Vechea toaca de lemn.

Şi un clopot din cer
O să dăngăne sfânt,
Că s-a-ntors Dumnezeu,
Printre-ai lui, pe pământ.

Adrian Păunescu - Veac de tăcere
Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „dacă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „nu” Hai să conjugăm ninsoarea şi uitarea eu şi tu Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „însa” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „hai” Vai, vom face repetiţii pentru iad şi pentru rai.
De ecouri mari de piatră vei fi rîsa, vei fi plânsa.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „pleacă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul” taci” Prin albastrele troiene să fim liberi şi săraci, Să uităm ce-nseamnă „totuşi”, să uităm ce-nseamnă „dacă”.

Să uităm academia, tribunalul, primăria, Veveriţe fără nume ne predea curate legi, Când se va răsti furtuna vorba mea s-o înţelegi Când vor susura izvoare afla c-a murit mânia.

Şi de unde până unde să uităm ce mai înseamnă Să rămânem ai naturii, botezaţi în necuprins, La sfârşitul toamnei lumii să ne apucăm de nins De Crăciun ne fie iarăşi dor de vară şi de toamnă.

Vai, sunt râuri pe aicea care merg spre noi cuminte Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi, Ca într-un târziu şi munţii să înveţe de la noi, Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sunt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare, Vino să uităm cuvinte şi să învăţăm a fi, De cuvinte fără noimă, de sonorităţi pustii, Să spălăm întrega fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă „lume” şi „avere” şi „putere” Să uităm cuvântul „dacă”, să uităm cuvântul „da” şi-ntr-un veac fără

cuvinte, ca doi cai fără de să Să trăim tăcând iubirea, fiindcă totul e tăcere.

Şi din păcate oameni buni am ajuns. la ultima poexie a lui Adrian Păunescu

Adrian Păunescu - De la un cardiac, cordial De-aicea, de pe patul de spital,
Pe care mă găsesc de vreme lungă,
Consider ca e-un gest profund moral Cuvântul meu la voi să mai ajungă.

Mă monitorizează paznici minimi,
Din maxima profesorului grijă,
În jurul obositei mele inimi
Să nu mă mai ajungă nici o schijă.

Aud o ambulanţă revenind,
Cu cine ştie ce bolnav aicea,
Alarma mi se pare un colind
Cu care se tratează cicatricea.

Purtaţi-vă de grijă, fraţii mei,
Păziţi-vă şi inima şi gândul,
De nu doriţi să vină anii grei,
Spitalul de urgenţă implorându-l.

Eu vă salut de-a dreptul cordial,
De-a dreptul cardiac, precum se ştie, Recunoscând că patul de spital
Nu-i o alarmă, ci o garanţie.

Vă văd pe toţi mai buni şi mai umani, Eu însumi sunt mai omenos în toate, Dă-mi, Doamne, viaţa, încă nişte ani Şi ţării mele minimă dreptate.
31 octombrie 2010 Bucureşti, Spitalul de Urgenţă.

Maestre NU TE VOM UITA NICIODATĂ!

SFÂRŞIT